

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.”

DJELA APOSTOLSKA 11:26

Antiohija

jan/feb 2025.

broj 193

U POSLEDNJE VREME
- KAŽE BOG -
IZLIĆU NA SVE LJUDE
SVOGA DUHA...

DJELA APOSTOLSKA 2,17A

ЖЕНЕ НАДЕ PODCAST

Podcast „Žene nade“ možete da slušate
na našem YouTube kanalu „Žene nade“
ili na našem sajtu ikonos.org.rs

Kontakt telefon +381 62396331

Zapratite nas na Fejsbuku i Instagramu

DOBRA VEST za sve!

„DOBRA VEST za sve!“ je udruženje građana, koje čine hrišćani sa bremenom i srcem za evangelizaciju, koji su revnosni u deljenju Svetog pisma kao Reči Božje svima koji tek treba da upoznaju Gospoda Isusa Hrista kao svog Spasitelja. U udruženju su okupljeni volonteri iz celog sveta, koji dele Biblije, Nove zavete i atraktivne evanđeoske časopise u institucijama i kroz lično svedočenje.

Predstavljajući Sveto pismo i evanđeoske časopise želimo da podelimo DOBRU VEST kako bismo svakom omogućili da čita Božiju Reč i da pronade nadu, utehu, vodstvo i spasenje, jer znamo da Sveto Pismo sve to nudi.

Naši članovi nastoje da postanu misionari kroz lično svedočenje, a ujedno i da pokažu šta znači živeti hrišćanskim životom prema biblijskom učenju.

Nadamo se da ćete uživati u čitanju Novog zaveta i naših hrišćanskim časopisa. Uvek nam je drago ako možemo saznati mišljenje naših čitalaca, a posebno nam je značajno i dragoceno ako vam možemo pomoći da više i bolje razumete DOBRU VEST (evanđelje). Javite nam se i ako želite da postanete članovi našeg udruženja.

Kontakt: *Dragan Končarević* | dragan@goodnewsuk.com | +381628220452

Zahvaljujemo se svima
koji su svojim priložima
finansijski pomogli
štampanje i distribuciju
ovog broja Antiohije.

To su:
vjernici iz Banjaluke, Sente,
Rijeke, Hrvatske Kostajnice,
EC Požarevac i EC Kikinda.

Seme je Božija reč...

Evandjelje po Luki 8:11a (NSP)

Izdavač : Antiohija | Adresa : Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH
Kontakt telefon : +387 [0]65 535 931 | Tiraž : 1000 | Štampa : Minerva, Subotica

ŠKOLA SRCA 2025.

ETNO SELO STANIŠIĆI, BIJE LJINA ♥ 14-18. APRIL

Pozivamo vas u ŠKOLU SRCA!

Fokusiraćemo se na tri glavne oblasti:

- izgradnju intimnosti sa Bogom,
- iscjeljenje srca,
- pronalaženje i održavanje duhovne slobode.

Ovo je praktična pouka, s naglaskom na susret s Bogom i promjenu srca. Na ličnom nivou, odrastanje u ove tri oblasti mi je pomoglo u potrazi za Bogom, a ova potraga je ono što me je najbolje pripremiло da ostanem vjeran pod veoma intenzivnim pritiskom tokom dvije godine u zatvoru.

Koristili smo ovaj materijal sa vođama iz Turske, Irana, Sirije, Iraka, Makedonije, Kosova, Albanije i Egipta. Znamo da su tom prilikom mnogi imali neku vrstu susreta sa Bogom i da su bili ohrabreni. Takođe smo vidjeli da kada se ova pouka primjenjuje, ona može proizvesti zdravije vođe, zdravije odnose i zdravije crkve.

Andrew i Norine Brunson

VIŠE INFORMACIJA I PRIJAVE ZA ŠKOLU SRCA 2025.

na stranici WWW.ANTIOHIJA.ORG

Moja supruga *Norine* i ja smo živjeli u Turskoj 25 godina, osnivali smo crkve i kuću molitve i radili smo sa izbjeglicama. Životi su nam se preokrenuli jednog dana kada su nas pozvali u lokalnu policijsku stanicu i rekli da postoji naredba da nas uhapsu i deportuju.

Problem je što nas nikada nisu stigli deportovati. *Norine* su pustili nakon dvije sedmice, a mene su držali dvije godine.

Optuživali su me da sam vojni špijun, terorista i da pokušavam svrgnuti tursku vladu.

Ništa od toga nije bilo istina. Htjeli su od nekoga napraviti primjer kako bi zastrašili druge hrišćane i odabrali su mene. Prijetili su mi da će mi dati tri doživotne robije u samici.

Smatrao sam sebe relativno čvrstim misionarom jer smo se i ranije suočavali sa prijetnjama. Jednom sam čak bio upućan. Ipak, nisam bio spreman na ono što sam doživio u zatvoru. Bilo je mnogo teže nego što sam zamišljao da će biti, i skoro da nisam izdržao. Progon me je skoro nokautirao.

Mnogi hrišćani ne misle da se to može dogoditi u zapadnim hristijaniziranim zemljama, ali može. Isusovi sljedbenici su kroz istoriju, i u zemljama širom svijeta, doživljavali progonstva. Zapravo, naše iskustvo vrlo malog progonstva u ovom periodu jeste izuzetak.

Mislim da svi mogu vidjeti da se naše društvo značajno promijenilo u posljednje dvije generacije. Dostignuća naše kulture – korporativni svijet, tehnologija, umjetnost, mediji, zabava, profesionalni sportovi, škole i univerziteti, državna birokratija – sve to je uglavnom prepu-

no ljudi koji ne poštuju Boga. Zapravo, mnogi Mu otvoreno prkose. To su ljudi koji kontrolišu centre moći i uticaja. Imaju platforme koje im pomažu da pojačaju svoje glasove i da oblikuju javnost, a sve više su neprijateljski nastrojeni prema onima koji se jasno identifikuju sa Isusom i Njegovim učenjem.

Ne govorim o politici. Ne mislim da je ovo pitanje desnice i ljevice, već Isusovih sljedbenika sa jedne strane, i onih koji su neprijateljski raspoloženi prema Isusovim sljedbenicima sa druge strane.

Šta će podstaći progonstvo?

Mislim da će dvije stvari potaknuti progonstvo. Prvo, isključivost kada je u pitanju spasenje – da je Isus jedini put do Boga. Drugo, Isus zahtijeva poslušnost od svojih sljedbenika u nekoliko područja koja su žestoko osporavana u našoj kulturi, kao što su seksualni moral, rodni identitet, brak, porodica, život i biblijska pravda.

Oni koji su vjerni Isusu u održavanju evanđeoske isključivosti i poslušnosti Hristu, biće označeni kao zli ljudi, a oni koji nas progone opravdavaće sebe time da smo mi ljudi mržnje, i da nosimo poruku mržnje.

Ovo je, naravno, potpuno nazadno. To je sotonska laž, ali razmislite o Isusu. Bio je najljubazniji čovjek u historiji, Onaj koji je najviše volio druge ljude, ali ipak ljudi su Ga nazivali zlim. Rekli su da je opsjednut demonima, i bijesna rulja je zahtijevala da bude ubijen na jeziv način. Isus je rekao da kao što je svijet mrzio Njega, mrziće i Njegove sljedbenike. To je istina. Hrišćani su najprogonjenija vjerska skupina na svijetu. Zašto? To je zato što kada hodamo u bliskosti sa Isusom, nosimo Njegov miris i ljudi reaguju na Njega u nama.

Mislim da je ovo nešto od onoga što će se dogoditi: mnogi će u ime inkluzivnosti i tolerancije, reći da su Isusovi sljedbenici prijetnja bezbjednosti. Reći će: „Ne možete raditi ovdje. Zbog vaših stavova, ljudi se osjećaju nesigurno. Ne možete koristiti društvene mreže. Ne možete koristiti naše finansijske proizvode. Nećemo obraditi vaša plaćanja. Otkazujemo vaš bankovni račun. Ne možete koristiti ove kreditne kartice. A što se tiče vaše crkve, zatvaramo vašu internet stranicu i vaše podkaste. Oduzimamo vam status da ste oslobođeni od poreza jer imate poruku mržnje.“

Ovo su neke od mogućih tačaka pritiska. Ne znam dokle će to ići, ali čak i ako je to samo preziranje, mržnja i klevetanje, i to može biti dovoljno teško. Za sada još uvijek imamo snažnu pravnu zaštitu za slobodu vjeroispovijesti, ali kako se naša kultura okreće protiv judeo-hrišćanskog naslijeđa, ta pravna zaštita može vrlo brzo erodirati. Kada dođemo do kritične tačke, sve to će se ubrzati i široko rasprostraniti.

Većina vjernika nije spremna na pritiske progonstva, a to je veoma opasno. To vam mogu reći iz ličnog iskustva. Bio sam blizu sloma, posebno tokom prve godine u zatvoru. Ponekad sam bio suicidalan. Obuzeli su me strah i očaj. Upao sam u krizu odnosa sa Bogom. Vjerujem da je jedna od svrha koju je Bog imao za mene dok sam bio u zatvoru, bila da naučim kako izdržati pod pritiskom čak i onda kada sam bio slab i shrvan, a to je djelomično bilo kako bih mogao potaknuti druge da izdrže pod pritiskom.

Fokusirajmo se na pripremu srca, što je najvažniji i temeljni faktor u određivanju toga hoćemo li ostati vjerni. To je krajnji cilj: biti vjeran do kraja.

Andrew & Norinw Brunson

DRAGANA

Nakon svog obraćenja, otišao sam da posetim Draganu i Duleta. Njen brat Žuća je živio na Konjarniku, a majka u prizemlju njihove porodične kuće. Bila je u dubokoj starosti, vezana za krevet, mentalno se gaseći.

Vrlo su se obradovali kad sam došao. Neko vreme smo ćaskali, a onda je Dule morao nekim poslom da ode.

„Ti si verovatno već čula.” počeo sam „da sam poludeo i otišao u neakvu sektu i da sam postao duhovni fanatik.”

„Ponešto sam čula,” nasmejala se ona.

„Sad te molim da me vrlo pažljivo saslušаш, bez prekidanja.”

Udobno se namestila i rekla: „Hajde, pričaj!”

Potanko sam joj ispričao kako me je Gospod pronašao i spasio. Ispričao sam joj niz ličnih iskustava i kako sam konačno pronašao ispunjenje, mir i istinski smisao u životu. Dok sam joj govorio o Isusovom stradanju i smrti, oči su joj se ispunile suzama.

„Nikada mi niko nije ovako objasnio Hristovo stradanje. Ja sam mislila da je dovoljno to što sam rođena kao pravoslavka. Znači li to da sada trebam da menjam crkvu?”

„To znači da trebaš da se pokaješ i prihvatiš Isusa za svog Gospodara. Crkvu ne moraš da

menjaš ako se u njoj propoveda o Hristu, onako kako nas to uči Sveto Pismo, ali jedno moraš da razumeš: nijedna crkva ne spašava čoveka i ne može da mu garantuje spasenje. Ni crkva ni sveštenici, ni sveci, ni Marija, Isusova majka, ne mogu da zastupaju nikoga pred Bogom. To može jedino Gospod Isus Hristos, jer je On jedini umro za grešnike i jedini je posrednik između Boga i ljudi. Isto tako, građevine nisu crkve niti su to crkvene institucije.”

„Kako nisu?! Pa šta su onda?”

„Građevine u kojima se okupljaju vernici su crkvene skupštine ili zajednice. Hrist je hramsku zgradu nazvao Dom molitve, a Crkvu je čovek koji je primio milost oproštenja greha i koji se nanovo rodio. Kada se više takvih ljudi sakupi zajedno, oni su Crkva.”

„Ja sam celog života učena da su naše pravoslavne bogomolje crkve,” negodovala je.

„I ja sam, i istinski poštujem pravu duhovnost koja se tamo praktikuje. Ali razmisli o ovome: ako je zgrada crkva u kojoj je Bog, kako iko može da opljačka i rasturi takvu zgradu? A dizane su u vazduh za vreme rata

i spaljivane. U skorije vreme i po Kosovu. Gde je onda bio Bog da to spreči? Slušaj šta u Svetom Pismu piše.”

Otvorio sam Sveto Pismo i pročitao joj:

No Najviši ne živi u rukotvorenim hramovima, kao što kaže prorok: „Nebo je meni presto, a zemlja podnožje nogama mojima. Kakvu ćete mi kuću sazidati, govori Gospod, ili koje je mesto za moje počivanje? Ne stvori li ruka moja sve ovo?” (Dela apostolska 7:48-50).

A na drugom mestu isto tako jasno piše:

Zar ne znate da ste hram Božji i da Duh Božji živi u vama? (1 Korinćanima 3:16).

Ili ne znate da je telo vaše hram Svetoga Duha (1 Korinćanima 6:19).

„Crkva je ono što Bog gradi. A gradi je za večnost”, zaključio sam ja. „Zato je potrebno da veruješ.”

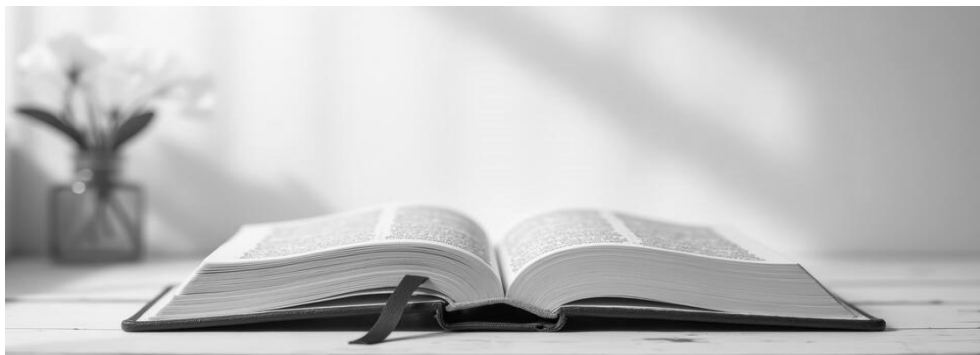
„E, tu sam potpuno zbunjena i sluđena. Kakva je suština vere i zašto je uopšte potrebno da se veruje?”

Čvrsto mi se zagledala u oči. Nasmejao sam se.

„I ja sam se to isto dugo pitao, ali sada to razumem, jer sam prošao sam kroz tu fazu. Najpre, bio sam ubeđen da iza svakog oblika života i sklada u svemiru postoji neko ili nešto što njim upravlja. Prihvatio sam da je to Bog. Mislio sam da sam zbog toga postao vernik, ali to nije vera. To je ubeđenje. Mene je to ubeđenje navelo da postanem plitko, tradicionalno religiozan. Da ponekad odem u crkvu i upalim sveće živima i mrtvima, da držim ikonu i kandilo na zidu, slavim slavu i u nekim prilikama se prekrstim. Sve je to bilo spoljašnji oblik pobožnosti. To me nije nimalo menjalo. Što bi naš narod rekao: ‘Vuk u šumu, vuk iz šume.’ A onda sam kroz živo iskustvo doživeo lični susret sa Gospodom. I to je sve promenilo. Zapravo, On je promenio moj um i otkrio mi da je prava vera živi odnos sa Njim. Da vera nije ubeđenje već odnos. Kao brak ili porodica.”

„Ali, koja je svrha tog odnosa?” upitala me je. „Ne vidim zašto mi treba Bog kada mogu i bez Njega, kao i mnogi drugi?”

„E, vidiš, tu dolazimo do suštine vere. Kada je stvarao čoveka, Bog je rekao da stvara biće koje je u suštini kao On. Rekao je da stvara biće sa savršenim osećajem za pravdu i istinu, biće puno dobrote i ljubavi. Zapravo, da stvara čovečanstvo, ljudski rod unutar kog će vladati bezuslovno prihvatanje, razumevanje, brižnost i ljubav. Gde će vladati harmonija koju ništa ne može i ne sme da poremeti. Adam i Eva su svojom neposlušnošću potpuno pokvarili Božji plan, jer su pali u greh samovolje, sebičnosti i samoljublja. U ljude je ušlo zlo: mržnja, netrpeljivost, sebičnost, samopravednost, ljubomora, zavist, ubistvo... i kroz sve to, najporaznije, ušla je smrt. Smrt nije kraj nego početak u jednoj od večnosti: sa Bogom ili bez Njega.”

Pročitao sam joj 27. stih iz poslanice Jevrejima u 9. glavi: „*I kao što je ljudima određeno je-
danput umreti, a potom sud.*”

„Vera se zasniva na činjenici da Bog nije odustao od toga da stvori savršenog čoveka koji će živeti večno sa Njim. Čoveka je greh upropastio i unakazio, odvojivši ga od Boga. Onda je došao Sin Božji, Gospod Isus Hristos, da dovrši započeto Božje delo, da najpre reši pitanje greha i smrti, što je učinio kroz svoju smrt. Sledeći razlog je da nam, vaskrsnuvši, daruje Večni život kroz Svetog Duha, te da onda Sveti Duh preobrazi naše biće, našu dušu, da postanemo savršeni kao Isus. Taj preobraženi čovek je osnovna ćelija Crkve. Zajednica preobraženih je Crkva. Ako ne verujemo, Bog ne može ništa da uradi sa nama, jer On poštuje slobodnu volju koju nam je dao. On radi samo na onima koji dobrovoljno pristanu na to. Zato je najveći i neoprostivi greh ne verovanje u Gospoda Isusa, jer jedino kroz Njega Bog stvara savršenog čoveka, koji će u večnosti živeti sa Bogom. To je hrišćanska vera: dobrovoljni pristanak pojedinca da Bog sa njim uradi ono što želi, voljno

se podređujući Njegovoj volji.”

„Sada mi sve to ima smisla, a vidim da si se i ti sam jako promenio. To mi se sviđa.”

„U čemu vidiš promenu?” bio sam ljubopitljiv.

„Dok smo bili mladi, ti si bio zabavan i vrlo neobuzdan. Nepouzdan i lud na svoj način. Sada mi deluješ vrlo stabilno i čvrsto, i zračiš nekom unutrašnjom snagom i vatrom.”

„To je upravo ovo što ti govorim. To je Isus koji je ispunio moje srce i živi u meni.”

„Volela bih da i ja doživim to iskustvo”, rekla je sa velikom težnjom.

„Samo se moli i čitaj Sveto Pismo. Prizovi Gospoda i On će te sa radošću prihvatiti”, ohrabrivao sam je.

„Nemam Sveto Pismo, a tako bih volela da ga čitam.”

„Imam ja Novi zavet u kolima. Idem da ti donesem.”

Ispratila me je stiskajući Novi zavet u rukama. Obećao sam joj da ćemo se ponovo videti i još govoriti o Božjem Carstvu.

Nikada se više nismo videli. Umrla je mesec dana kasnije u svojoj 50. godini.

Božidar Mladenović, Bela Crkva

NAPREDAK

Isus je na krst poneo naše prokletstvo, da mi dobijemo Božije blagoslove.

„Hristos nas je otkupio od prokletstva Zakona, tako što je radi nas postao prokletstvo, da Avramov blagoslov dođe na nas u Hristu Isusu posredstvom vere.” (Gal. 3:13-14)

Avramov blagoslov mogu dobiti svi koji su u Isusu Hristu.

„Zajedno sa Avramom, čovekom vere, blagosloveni su svi koji veruju.” (Gal. 3:9)

Šta je to Avramov blagoslov? Kako je to Avram bio blagosloven?

Ono što je najvažnije, Avram je imao prisan odnos i prijateljstvo sa Bogom. Tako je bilo prisno, da Bog kaže: *„Zar da krijem od Avrama šta ću da učinim?” (1. Mojs. 18:17)*

Bio je blagosloven u porodici, sa decom, i imao blagoslovenu i plodnu službu za Boga.

„Od njega će postati velik i moćan narod i preko njega će biti blagosloveni svi narodi na zemlji. Jer, ja sam ga izabrao da pouči svoju decu i buduće ukućane da se drže Gospodnjeg puta.” (1. Mojs. 18:18-19)

Bog mu se otkrio kao „El Šadaj”, Gospod Svemogući. *„Ja sam Bog Svesilni. Živi po mojoj volji i budi pošten. Sklopiću savez sa tobom i silno ću te umnožiti.” (1. Mojs. 17:1-2)*

„Avram je bio veoma star, i Gospod ga je u svemu blagoslovio.” (1. Mojs. 24:1)

Blagoslovio ga je dugim i plodonosnim životom; umro je u veoma dubokoj starosti, i materijalnim dobrima.

„Gospod ga je obilato blagoslovio, i on se obogatio. Dao je Avramu sitne i krupne stoke, srebra, zlata, slugu i sluškinja, kamila i magaraca.” (1. Mojs. 24:35)

Bio je moćan i uticajan. Sa svojim slugama porazio je pet careva.

Avramov blagoslov znači uspeh, napredak i blagostanje u svim oblastima života. Taj blagoslov posredstvom vere dobijamo svi mi koji smo u Isusu Hristu. Verom primi svoje nasledstvo.

Mi više nismo pod prokletstvom, Isus je uzeo sva naša prokletstva, mi sada živimo i uživamo u Božijim blagoslovima.

„Hristos nas je otkupio od prokletstva Zakona, tako što je radi nas postao prokletstvo, da Avramov blagoslov dođe na nas u Hristu Isusu posredstvom vere.” (Gal. 3:13-14)

„Ako ste Hristovi, onda ste Avramovo potomstvo, naslednici po obećanju.” Naslednici smo Avramovih obećanja i blagoslova. Božija obećanja za Avrama pripadaju i nama koji smo u Hristu.

Mi smo sada kao drvo kraj potoka.

„On (vernici) je kao drvo zasađeno pokraj voda tekućih, koje u pravo vreme donosi svoj rod i lišće mu nikad ne vene. Šta god radi, u svemu napreduje.” (Psa. 1:3) Napreduje u svim oblastima života.

Isus je na krst uzeo naše siromaštvo, da mi u Njemu budemo bogati, da imamo život u izobilju.

„Vi, naime, znate za milost Gospoda našega Isusa Hrista, da je on, iako bogat, radi vas postao siromašan, da bi vi njegovim siromaštvom postali bogati.” (2. Kor. 8:9)

Kada je Isus postao siromašan?

Neki kažu da je Isus bio siromašan za vreme svog zemaljskog života, ali to nije tačno. On sa sobom nije nosio mnogo novca, ali to ne znači da je imao bilo kakav nedostatak. Kada je poslao svoje učenike, ni njima ništa nije nedostajalo (Luka 22:35). Daleko od toga da su bili siromašni, Isus i njegovi učenici su redovno pomagali siromašne.

Istina je da je Isus ponekad imao neuobičajene metode u nabavljanju novca, ali novac je novac, bez obzira da li ga vadiš iz bankomata ili iz usta ribe (Matej 17:27). Njegove metode u obezbeđivanju hrane su takođe bile „nekonvecionalne“, ali čovek koji obezbedi hranu za pet hiljada muškaraca (pa još i za njihove žene i decu), sigurno se po uobičajenim standardima ne može smatrati siromašnim (Matej 14:15-21).

Zapravo, možemo zaključiti da je za vreme svoje zemaljske službe Isus bio primer „izobilja“, kako tu reč Biblija definiše. On je uvek imao svega dovoljno da obavi volju Božiju u svom životu. Imao je i više od toga, pa je mogao stalno da pomaže ljudima, i njegov izvor nikada nije presušio.

Kada je onda Isus postao „siromašan radi nas“?

Odgovor je: na krstu. Na krstu on je bio i gladan i žedan, i go. Bio je u velikom nedostatku svega. Nije imao ništa. Bio je apsolutno siromašan.

On na krstu uzima naše siromaštvo, a mi dobijamo Njegovo bogatstvo i izobilje.

Šta je siromaštvo? Siromaštvo je kada imamo bilo kakve nedostatke, bez obzira da li su oni duhovni, emocionalni, duševni, telesni, materijalni, društveni...

Radosna vest za sve siromašne glasi: „*A Bog moj ispuniće svaku potrebu vašu prema svom bogatstvu u slavi, u Hristu Isusu.*“ (Filiplj. 4:19) To znači više nego dovoljno. On ispunjava naše potrebe prema svom bogatstvu.

Šta je to bogatstvo i izobilje? Evo kako to Biblija definiše: „Bog može da vas izobilno blagoslovi, da u svemu uvek imate svega dovoljno za sebe, i još da vam preostane za svako dobro delo.” (2. Kor. 9:8)

Božija svrha je da njegova deca uživaju blagoslove, ali i da budu izvor blagoslova. Bog želi da imaš ne samo dovoljno za sebe, već dovoljno i da pomogneš drugima. „Veća je sreća davati nego primati.” (Dela 20:35) Davati znači živeti.

Isus je radi nas postao siromašan, a mi postajemo bogati i imamo život u izobilju, bez bilo kakvog nedostatka. „Lopov dolazi samo da ukrade, ubije i upropasti. Ja sam došao da imaju život i da ga imaju u izobilju”, kaže Isus (Jovan 10:10).

„Njegova božanska sila darovala nam je sve što nam je potrebno za život i pobožnost.” (2. Pet. 1:3) Sve što ti treba za srećan, uspešan, ispunjen i pobednički život, Bog ti je već dao. Prihvati to u veri.

Aleksandar Vitakić, Kraljevo

MUDRI LJUDI NASLEDIĆE UGLED,
A BEZUMNIMA SLEDUJE SRAMOTA.

— PRIČE SOLOMONOVE 3:35 —

ἀγάπη
AGAPE

SMISAO ŽIVOTA

Pred kraj nastave, srednjoškolski vjeroučitelj je po običaju upitao: “Ima li pitanja?” Dok su se drugi već spremali na kraju časa, jedan učenik je podigao ruku i upitao:

“Vjeroučitelju, a koji je smisao našega života?” Neki su se nasmijali, drugi su se naljutili što odugovlači čas, a vjeroučitelj mirno pogledao učenika da provjeri ozbiljnost pitanja.

“Reći ću ti.” Iz novčanika je izvadio ogledalce i rekao: “Jednom, dok sam bio dječak, vidio sam na pločniku razbijeno ogledalce. Uzeo sam veći dio i evo ga ovdje! Počeo sam se igrati njime i bio sam zadivljen

kako mogu na razne strane odašiljati svjetlo koje se odbijalo od ogledala. Obasjavao sam tako dijelove koje sunce nikada ne osvjetljava. Spremio sam to ogledalce i shvatio kako ono nije samo predmet dječije igre, već slika onoga što mogu učiniti u životu. I ja sam komadić velikog ogledala. Sa onim dijelom koji mi je na raspolaganju, mogu reflektovati svjetlo: istinu, razumijevanje, dobrotu, nježnost, i to u najzabačenije dijelove ljudskog srca, te tako pomalo mijenjati ljude. Možda će drugi zapaziti svjetlo i slično postupati. U tome je za mene smisao života...”

R.F.

GUBITAK

Gubitak majke nije samo fizički, već duboko emocionalan i psihološki trenutak koji u meni budi mnoštvo protivrečnih osećanja. Možda je najteže to što više nema prilike da joj uputim ni hvalu ni kritiku – za ono što je činila, kako dobro, tako i loše. Sve ono što je moglo biti rečeno, ostalo je u meni, zarobjeno u vremenu koje je prošlo i više se ne može vratiti.

Moja borba sa alkoholom oduvek je bila više od same zavisnosti – bila je to borba sa mojim unutrašnjim demonima, pokušaj da se oslobodim pritiska i osećanja koja me preplavljaju. U tim trenucima, majka je bila tu, uvek prisutna, kontrolisala je svaki aspekt mog života, po-

kušavajući da me oblikuje po svojim merilima. Njena potreba da sve drži pod kontrolom ostavila je trag. Nije bilo prostora za greške, za slabosti, za nesavršenosti. I uprkos mojim pokušajima da joj se suprotstavim, nikada nisam uspela niti mogla pobeći iz tog okvira.

Sada, kada nje više nema, osećam prazninu koju je teško opisati. Nedostaje mi mogućnost da se suočim s njom, da joj zahvalim za sve ono dobro što je učinila, ali i da joj ukažem na greške koje su ostavile ožiljke. Nema više mesta ni za hvalu ni za osudu. Sve je ostalo nedovršeno.

Svesna sam da, uprkos svim naporima, isti obrazac ponaša-

nja prenosim i na svoju decu. Moja želja da budem drugačija od majke, da ne budem kontrol frik, često se rasprši pred izazovima roditeljstva. Kao da se borim sa nevidljivim silama, noseći teret prošlosti koji ne želim, a ipak ga često nesvesno prenosim. Trudim se da budem bolja, da ne ponovim njene greške, ali ponekad mi se čini da me taj obrazac vuče unazad.

Na kraju, kada više nemam odgovore, kada više ne znam kako da se nosim sa sopstvenim osećanjima i izazovima, jedino mesto gde mogu naći mir

je u veri. Verujem da jedino Bog može doneti pravo olakšanje i izlaz iz ovog ciklusa. Njegova snaga, milost i mudrost su jedini oslonac koji mi preostaje. Samo u Njemu mogu pronaći snagu da oprostim sebi, da oprostim svojoj majci, i da postanem roditelj kakav želim biti za svoju decu.

Bez Božije pomoći, osećam da bih ostala zarobljena u prošlosti, u obrascima koje sam nasleđivala, a koje više ne želim.

Mojoj majci za koju ne znam da li ću je sresti gore.

Tatjana Nikolić Milić, Novi Sad

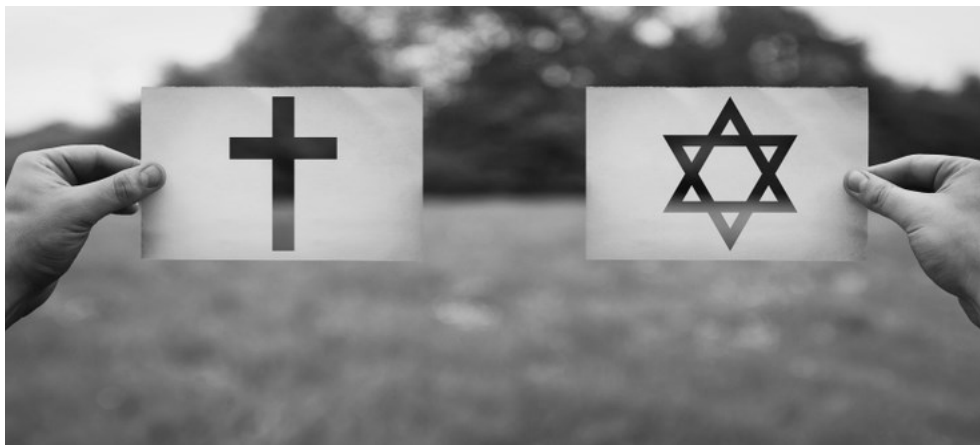

BLAGOSLOVEN BOG I
OTAC GOSPODA NAŠEG
ISUSA HRISTA, OTAC
MILOSTI I BOG SVAKE
UTJEHE, KOJI NAS
UTJEŠAVA U SVAKOJ
NEVOLJI NAŠOJ, DA
BISMO MOGLI UTJEŠITI
ONE KOJI SU U SVAKOJ
NEVOLJI UTJEHOM
KOJOM NAS SAME
BOG UTJEŠAVA.

DRUGA KORINĆANIMA 1:3-4

ἀγάπη
AGAPE

POVEZANOST HRIŠĆANA I JEVREJA

Hrišćani i Jevreji dele duboku povezanost koja seže daleko u istoriju i kroz biblijske tekstove. Za mnoge vernike, podrška Izraelu i jevrejskom narodu predstavlja važan deo njihovog verskog identiteta. Ovde je nekoliko biblijskih stihova koji ističu važnost ove povezanosti:

„Molite se za mir Jerusalima! Oni što te vole neka napreduju!” (Psalam 122:6).

Ova rečenica naglašava potrebu da se moli za mir u Jerusalemu i podrška njegovim stanovnicima.

„Jer, ako su neznabošci postali učesnici u njihovim duhovnim

dobrima, dužni su da im pomognu i u njihovim telesnim potrebama” (Rimljanima 15:27).

Ovaj stih ističe važnost uzajamne podrške između hrišćana i Jevreja, kako u duhovnom, tako i u materijalnom smislu.

„Tešite, tešite narod moj – govori Bog vaš – Govorite Jerusalimu srdačno, i vičite mu: ratovanje mu je okončano, krivica mu okajana” (Isaija 40:1-2).

Ova rečenica podseća na dužnost hrišćana da saosećaju sa jevrejskim narodom i da se mole za njihovo oslobođenje.

„Radosno kličite zbog Jakova! Podvriskujte kličući zbog glave naroda! Objavljujte, proslavljajte

te i govorite: 'O, Gospode, spasi svoj narod, ostatak Izraeljev!'" (Jeremija 31:7).

Ovaj stih poziva hrišćane da se raduju i slave zajedno sa jevrejskim narodom.

Nekoliko dodatnih biblijskih stihova koji naglašavaju podršku Izraelu.

„O, Jerusalime, ako bih tebe zaboravio, zaboravljena bila i desnica moja! Jezik mi se za nepce slepio ako te se ne setio, ako se ne radovao Jerusalimu više nego i najboljem svome!" (Psalam 137:5-6)

„Pitam dakle: da Bog možda nije odbacio svoj narod? Nikako! Jer i ja sam Izrailjac, potomak Avrahamov, iz plemena Venijaminovog. Nije Bog odbacio svoj narod, koji je predvideo. Ili, zar ne znate šta piše u Pismu o Iliji – kad se žali Bogu na Izraeljce?" (Rimljanima 11:1-2)

„Tog dana ću Jerusolim načiniti teškim kamenom za sve narode. Okilaviće teško svi koji ga podignu i protiv njega će se okupiti svi narodi zemaljski." (Zaharija 12:3)

Z. Rajt, Arizona

MOLITVA

Gospode,

kada sam gladan, pošalji me nekome koga treba nahraniti;

kada sam žedan, pošalji me nekome ko traži vode;

kada mi je hladno, pošalji mi nekoga koga treba ugrijati;

kada trpim, pošalji mi nekoga ko treba utjehu;

kada moj krst postane pretežak, pošalji mi nekoga kome treba olakšati patnju;

kada sam siromašan, pošalji mi nekoga ko je u potrebi;

kada nemam vremena, pošalji mi nekoga kome na trenutak treba pomoći;

kada se obeshrabrim, pošalji mi nekoga ko treba ohrabrenje;

kada trebam razumijevanja, pošalji mi nekoga koga treba razumijeti;

kada bih želio da se neko brine za mene, pošalji mi nekoga za koga se treba brinuti;

kada mislim samo na sebe, usmjeri moje misli ka drugima.

Bruno Ferrero

DVE ŽENE

Ovo je priča o dve žene. Prva žena je uvek delovala živahno i srećno, iako se u životu suočavala sa borbama. Njen dugo očekivani brak brzo se završio razvodom. Onda se borila da organizuje svoj samački život. Nije to želela, ali je odlučila da će to živeti sa najvećim uživanjem i zadovoljstvom.

Druga žena je bila aktivna u nedeljnoj školi, horu, bila je vođa grupe mlađih devojaka i u crkvenom upravnom odboru. Bila je veoma aktivna.

Jednog dana upitala je prvu ženu: „Kako to da si ti uvek tako srećna i imaš toliko energije i nikada ne padaš?”

Sa osmehom u očima, prva žena je rekla: „Znam tajnu!”

„Kakva je to tajna? O čemu pričaš?” upitala je druga žena.

„Reći ću ti sve o tome, ali moraš obećati da ćeš podeliti ‘tajnu’ sa drugima.”

Složila se: „Dobro, šta je to?”

„Tajna je sledeća: naučila sam da malo šta mogu da uradim u svom životu što će me učiniti zaista srećnom. Moram da zavi-

sim od Boga da će me On usrećiti i zadovoljiti moje potrebe. Kada se u mom životu pojavi potreba, moram da verujem Bogu da će On obezbediti u skladu sa NJEGOVIIM bogatstvom. Naučila sam da mi uglavnom nije potrebno ni pola od onoga što imam u okolnostima sa kojima se suočavam.”

Druga žena je pomislila, to je previše jednostavno! Razmišljajući o svom životu, prisetila se kako je mislila da će je veća kuća usrećiti, ali nije! Mislila je da će je bolje plaćen posao usrećiti, ali nije! Onda je shvatila šta je njena najveća sreća? Kada sedi na podu sa svojim unucima, kada jedu picu i gledaju dobar TV program - jednostavan dar od Boga.

Prva žena je znala tajnu, druga žena je naučila tajnu, a sada je i vi znate. Prenesite to dalje!

Molitva: *Oče, pomози mi da svima kažem da je moja sreća usidrena u tebi, a ne u sticanju stvari. U ime Gospoda Isusa Hrista. Amin!*

∴

KUŠANJE VJERE

Kada nam se dogode neke loše situacije, neke životne teškoće, mi ali i ljudi oko nas reagiramo na način da se pitamo šta smo pogrešno učinili pa nas je to zadesilo. Navešću nekoliko uobičajenih pitanja i razmišljanja sa kojima sam se ja lično susrela u najtežim životnim okolnostima:

„Gdje si zgriješila? Kako se to moglo dogoditi tebi, a vjernica si i činiš toliko dobrog? Sigur-

no si negdje otvorila vrata Sotoni, pa te on sada kuša. Eh, baš si baksuz! Džaba ti je što služiš djeci i drugim ljudima kada tvoj život i život tvog sina može biti uništen. Moraš se preispitati! Ne čitaš dovoljno, ne moliš dovoljno. Imaš neki skriveni grijeh za koji se treba pokajati...”

Vjerujem da ovakve stvari nisam sama doživjela. Onda kada ti je najteže i kada se boriš da ostaneš postojana i da vjeruješ

Bogu, da se prepuštaš Njemu kako bi te izbavio od kušnje i napasti, tada ti pažnju dodatno odvlači ljudski ili neprijateljski faktor kako bi te zbunio i otežao ti razumijevanje istine.

Naravno, složem se sa činjenicom da nas grijeh može dovesti do napasti, jer i u riječi Božjoj imamo takve primjere. Sa druge strane, možemo imati totalno drugačiji pristup ovoj temi.

Svaki onaj koji vjeruje u Isusa kao Spasitelja i Gospoda, svaki onaj koji prihvati Istinu, automatski ulazi i u prostor duhovne borbe. U Bibliji imamo mnogo primjera gdje su ljudi bili kušani, pa i sam Isus nije bio izuzet od toga. Sjetimo se poznate priče iz Evanđelja po Luki 4:1-13 kada se Isus pun Duha Svetoga vratio sa Jordana a nakon toga ga Duh odveo u pustinju gdje ga je kušao đavao kroz četrdeset dana. Isus se branio Riječju i onim što je pisano. U trinstom stihu kaže ovako:

„Đavo, pošto je iscrpio sve moguće kušnje, udalji se od njege do pogodna časa.“ Ovdje ne piše da je đavo završio posao i da neće više kušati Isusa jer sada nije uspio. On će zapravo ponovo pokušati.

Šta nama to govori? U odnosu

na druge ljude u Bibliji koji su kušani kao što su Abraham, Job, pa i izraelski narod, Isus je bio bezgrešan i ni jednog momenta nije pao pod uticaj zloga. Vjerujem da je ova priča ostavljena nama kao primjer da i mi možemo biti kušani, ali isto tako, da možemo biti pobjednici i oduprijeti se kušnjama.

Mi često vidimo kušnje kao nešto negativno, nešto što nam ne treba, ali ako shvatimo da nam one donose i nešto dobro, i da se trebamo radovati, onda ćemo ih drugačije doživljavati. Kušnjama Bog provjerava vjeru pojedinca i one su privilegija svakog pravednika jer vode ka rastu i duhovnom sazrijevanju. Mi ne možemo napredovati bez kušnji. U nastavku pogledajmo zajedno šta Riječ Božja poručuje!

„Smatrajte potpunom radošću, braćo moja, kad upadnete u razne kušnje, znajući da kušanje vaše vjere stvara postojanost!“ (Jakov 1:2-3)

„Blago čovjeku koji odolijeva kušnji, jer će, kada se pokaže prokušanim, primiti vijenac života koji Bog obećao onima koji ga ljube! (Jakov 1:12)

„Zato ćete klicati od radosti, iako se jedan čas - ako to mora

biti - budete ožalostili raznim kušnjama, da se vrijednost vaše vjere, dragocjenija od propadljivog zlata koje se kuša u vatri, pokaže na hvalu, slavu i čast u času kad se objavi Isus Hrist, koga ljubite iako ga niste vidjeli; u koga vjerujete iako ga još ne gledate; klicaćete od veselja neizrecivom i proslavljenom radosti, jer ćete postići cilj svoje vjere: spasenje duša.“ (1. Pet 1,7-9)

„Budući da si sačuvao moju poruku o postojanosti, i ja ću tebe sačuvati od časa kušnje koji će doći na sav svijet da podvrgne kušnji stanovnike zem-

lje. Dolazim uskoro! Drži čvrsto ono što imaš, da ti niko ne ugrabi vijenca!“ (Otk. 3:10-11)

Dakle, kao rezultat kušnji stvara se:

- postojanost naše vjere,
- primićemo vijenac život,
- postižemo cilj svoje vjere, a to je spasenje duša.

U vremenu kušnje, mi najviše pokazujemo kolika je naša ljubav prema Bogu. Zbog toga trebamo biti spremni na duhovnu borbu kako bismo se oduprli kušnji i nastavili hodati sa Bogom.

Dejana Opačak, Zenica

I PRIJE NEGO SAM TE OBLIKOVAO
U UTROBI, POZNAVAO SAM TE.

KNJIGA PROROKA JEREMIJE 1:5

ἀγάπη
AGAPE

SLUČAJ MOGA DEDE

Moj pokojni deda sa očeve strane je bio oficir i mašinski inženjer. Ugledna osoba u manjem gradu u Vojvodini u kojem je spokojno živio početkom prošlog veka. Bio je naočit čovek, pa još oficir, tako da su ga pripadnice lepšeg pola volele, a i on njih.

Jednom prilikom, vozeći se na zadnjem sedištu otvorenog vojnog džipa spazio je damu u lepršavoj haljini na biciklu. To je u ono vreme bila velika retkost. U tom trenutku, pored sporog vojnog vozila koje se kretalo brzinom od oko 45 km na sat, projurio je duplo većom brzinom jedan mladić, u nekim, za to vreme „besnim“ kolima.

Moj zbunjeni predak je pomislio da je džip stao, pa je ustao, skinuo oficirsku kapu i položio je na grudi kako bi pozdravio damu na biciklu. Tada je džip ušao u krivinu, a moj ti oficir ispao iz vozila u neki jarak, slomio nogu i dobro se ugruvao. Pokupila ga je hitna pomoć u velikom belom čaršavu i odneli su ga u bolnicu gde je ležao nekoliko nedelja. Tu nezgodu nam je sam ispričao.

Na šta me je ovo podsetilo? Kada razmišljamo o svojim gresima, uvek nam se podmetne pomisao da su nečiji gresi duplo

veći, da naši, tako reći i nisu ništa, te da nam se zbog takvih situacija ništa neće ni desiti.

„Gledaj Bože, onaj duplo više greši pa mu nije ništa. Ja sam se švercovao u autobusu a onaj je ubio oca pa ga pustili s nanogicom. Ja sam prećutala da mi je kasirka greškom vratila više novca, a onaj diluje drogu i tako ubija decu...”

Da li nam bude lakše kad razmišljamo na ovaj način? Ko nas je ubedio da je lako biti hrišćanin? Ko kaže da bi trebalo činiti ono što nam je lakše?

Nikada, i ni u kom slučaju, ne smemo ostaviti greh bez pokajanja! Makar i najmanji! Čak i za one grehe za koje nismo svesni da smo ih počinili, treba se pokajati. Da li je naš greh spori džip ili brzi automobil, Bogu nije bitno. Greh je greh. On traži od nas da se pokajemo, jer bez pokajanja nema ni oprostjenja. Bez oprostjenja, nema spasenja.

Đavo će dati sve od sebe da se nikad ne pokajemo i zato nam podmeće ovakve misli. A onda, na prvoj krivini, koja će se neminovno pojaviti, sačekaće u zasedi lakomisleni dušu i sa svojom ekipom, u svom čaršavu, pokupiti je i odvesti u pakao.

Branka Klačik, Novi Sad

PREOBRAŽAVAJUĆA OČEVA LJUBAV

Duboko osjećam da nam Bog u ovom vremenu ponovno otkriva ko je On zapravo – naš nebeski Otac. Učenici su molili Isusa: „Pokaži nam Oca” (Jovan 14:8-9), a Pavle se molio za crkvu u Efesu da upoznaju Oca u svoj Njegovoj ljubavi i snazi (Efescima 3:14-21).

Mi smo upravo na tom mjestu. Mnogi hrišćani ostaju zaglavljene u religijskim formama. Iskusi su oproštenje grijeha, razumiju pojam spasenja, ali duboka, iscjeljujuća Očeva ljubav njima često ostaje neotkrivena. Isus je svojim učenicima ispričao priču o izgubljenom sinu, i kroz nju nam otkriva Očevo srce. U ovoj priči postoje dva sina. Najčešće govorimo o onom sinu koji traži nasljedstvo, odlazi, rasipa sve sa lošim prijateljima, završava sa svinjama i na kraju se kajući vraća kući.

Osjeća da više nije dostojan da ga zovu sinom, ali Otac ga ponovo postavlja u puno dostojanstvo. Otac mu pokazuje milost, bez osude, bez kazne, već sa ljubavlju, prihvatanjem, oproštenjem.

U drugom trenutku vidimo Isusa sa ženom koju drugi osuđuju i preziru – prostitutkom koju su htjeli kamenovati (Jovan 8:1-11). Međutim, Isus je podiže i vraća joj dostojanstvo. Pristupa joj s milosrđem i savjetuje joj da se okrene od onoga što je uništava i obezvrijeđuje. Prečesto, čak i u našim crkvama, skloni smo da sudimo drugima i ponižavamo ih, ali Isus nam pokazuje put koji je obilježen ljubavlju i milosrđem.

Tu je i drugi sin iz priče, koji je ostao uz oca, sve radio ispravno i trudio se. Moglo bi se

reći da deluje „religiozno“, ali ni on ne poznaje istinski Očevu srce. On se žali i kaže: „Nikada mi nisi dao ono što si dao mom bratu.“ Otac mu odgovara: „Sve što je moje, i tvoje je.“ Koliko puta mi to ne primjećujemo? Da li zaista poznajemo ovu veliku dušnu ljubav ili samo mislimo da je poznajemo?

U mnogim zajednicama prisutni su gorčina, nepovjerenje, zavist, ljubomora. Riječi koje ohrabruju prečesto izostaju iz naših usta. Kada smo posljednji put rekli da smo zahvalni za svoju zajednicu? Kada smo posljednji put nekome rekli koliko

nam je drago što je ovdje? Prečesto to uzimamo zdravo za gotovo, ali to nije normalno! Ono što se kao „normalno“ prikazuje su često neugodna riječ, ponos, uvredljive šale.

Moja vizija crkve nije samo zgrada, već porodica u kojoj je stvarna, živa ljubav vidljiva – odnos ljubavi sa Ocem, koji se širi i na druge. To je pravo slavljenje: ne samo pjevati pjesme, nego doživjeti susret ljubavi sa Ocem, ono što zovemo obožavanjem.

Dozvoli sebi da budeš voljen i voli druge od srca.

Reinhold Harms, Sarajevo

ČISTO SRCE STVORI MENI, BOŽE;
U NUTRINI MOJOJ
POSTOJAN DUH OBNOVI.

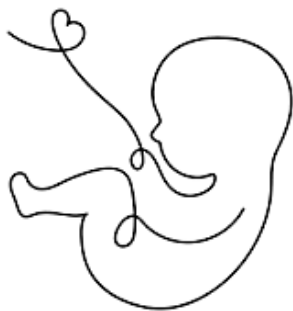
PSALAM 51:10

ἀγάπη
AGAPE

PUTOVANJE DAVAOCA

ŽIVOTA [PRVI DIO]

Živimo u vremenu kada obezvrijeđivanje ljudskog života i grijeh pobačaja uništavaju naš narod. U svim skupinama ljudi, od još nerođene djece do starijih, svjedočimo obezvrijeđivanju i uništavanju onih koji su stvoreni na Božju sliku. Ono što još više zbunjuje jeste činjenica da se to događa unutar Crkve jednako kao i u svijetu.

Uništavanje ljudskog života slama srce našeg Nebeskog Oca, ali Božji Duh budi Crkvu kako bi postala svjesna svetosti ljudskog života i prestupa protiv onih koje je On stvorio na svoju sliku. Oproštenje i otkupljenje su dostupni za cijeli svijet kroz prolivenu krv Isusa Hrista. Bog nas poziva da Mu se pridružimo

u tom djelu otkupljenja! Bog otkupljuje, iscjeljuje i obnavlja srca i živote koji su ranjeni pobačajem i mi se možemo pridružiti u tom djelu davanja života.

Biblija nas uči da je Bog stvorio čovjeka na svoju sliku i sebi sličnoga: „Na svoju sliku stvori Boga čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih“ (Postanak 1:26–27). Ova istina moralni je i praktični temelj za zaštitu i odbranu ljudskog života u svim fazama i svakoj dobi.

Ljudski život – bilo da je riječ o muškarcu ili ženi – jednako je dragocjen i ima neprocjenjivu vrijednost, od začeca do prirodne smrti, zato što su ljudska bića stvorena na sliku Božju.

„Gospod Bog, napravi čovjeka od praha zemaljskog i u nosnice mu udahne dah života. Tako postade čovjek živa duša“ (Postanak 2:7). Čovjek je jedinstven zato što je Bog udahnuo život direktno u njega, a to nije istina ni za jedno drugo stvorenje. Čovjek je odvojen od životinja i zbog svog duhovnog razumijevanja i zbog toga što ima savjest, a to oboje dolazi direktno od Boga.

Muškarci i žene su intelektualna, emocionalna, moralna i duhovna bića koja nikada neće prestati postojati; sva ova obilježja odsjaj su karakteristike koje posjeduje Bog. Božja slika se takođe odražava u svakoj karakternoj vrlini koju posjedujemo: ljubav, vjernost, pravednost, strpljivost, dobrota, poniznost, opraštanje, milosrđe i milost.

Biblija jasno govori o Božjoj suverenosti nad svim Njegovim stvorenjem, ali pravi jasnu razliku kada je u pitanju ljudski rod – muško i žensko – jer mi smo jedino bića stvorena na sliku Božju. (Ta razlika nije rezervisana samo za Hristove sljedbenike, nego se proteže na svakog pojedinca koji čini ljudsku rasu.) Bog je svakoga

od nas stvorio sa svrhom (Psalam 100:3, Psalam 139:13–16a) i On ima plan za naš život koji počinje početkom - prvim trenutkom našeg postojanja (Jeremija 1,4-5).

Svako ljudsko biće jednako je vrijedno. Naša vrijednost pred Bogom ostaje ista bez obzira na razlike u polu, dobi, boji kože, etničkoj pozadini, plemenu ili kasti, religiji, jeziku, nacionalnosti, nivou inteligencije, društvenom statusu i klasi, ili bilo kom drugom faktoru. Svaki ljudski život stvoren je na Božju sliku i zbog toga ga treba poštovati, odnositi se prema njemu dostojanstveno, štiti ga i čuvati, brinuti se o njemu i razvijati ga. On ne smije biti nepoštovan, zanemaren, potcijenjen, odbačen, umanjen, uništen ili ubijen.

Svaki ljudski život vrijedan je od trenutka začeća i naša vrijednost proteže se kroz naš cijeli životni vijek. Čin nasilja nad slabima, onima koji imaju poteškoće, ili nad starima, jednako je prekršaj protiv Boga. To se odnosi i na prekršaj protiv djeteta u utrobi. Muškarci i žene nose sliku Božju, tako da su jednaki u vrijednosti i dostojanstvu. Jedna je slika

Božja muška, druga je slika Božja ženska. Iako muškarci i žene imaju različite uloge u porodici, kao i različite fizičke snage, i različite načine razmišljanja i osjećanja o mnogim stvarima, i jedni i drugi su nosioci Božje slike, i zbog toga su jednako vrijedni. Sramotna stvarnost u tradicijama i praksama mnogih kultura jeste da prikazuje žene manje vrijednima od muškaraca. Stav prema ženama kao da su manje vrijedne od muškaraca predstavlja nepoštovanje osobe koja je stvorena na Božju sliku jednako kašto je i muškarac.

Muškarci koji su hrišćani, posebno u narodima gdje muškarci drže većinu autoriteta i vlasti, trebaju se isiticati i predvoditi druge u pokazivanju ispravnog stava i ponašanja prema ženama, tako što će se odnositi prema svojim suprugama, i svim ostalim ženama kao prema ravnopravnim bićima. To je pobožno, časno i poštovanja vrijedno ponašanje.

* * *

Tekst je dio materijala koji se koristi u okviru treninga pod nazivom *Putovanje davaoca života* (LIFE INTERNATIONAL).

Sandrina Jurjević, direktorica Centra za život SVJETIONIK u Sarajevu
svjetionikcentarزازivot.com

A KADA JE NASTUPILO PRAVO VREME,
POSLAO JE BOG SVOGA SINA
KOGA JE ŽENA RODILA.

GALATIMA POSLANICA 4:4

ἀγάπη
AGAPE

ZAGREJ HRISTA

Pred Božić 1994. godine, u jedan dom za napuštenu decu u Rusiji, došla je grupa hrišćana i prvi put deca su mogla da čuju o Bogu i Božiću. Deca su bila oduševljena Božićnim pričama iz Biblije, i prosto su gutala svaku reč. Na kraju su dobili bojice i papir sa zadatkom da sami nacrtaju „rođenje Isusovo“ (štalice, jasle... kao što su videli na slikama).

Bio je tamo jedan dečak po imenu Miša (star 6 godina), koji je nacrtao svoj neobičan crtež i pokazao ga. On je nacrtao štalicu sa životinjama i jasle u kojoj su bile dve bebe. Učiteljice su bile iznenađene ovim crtežom i pitale Mišu, zašto je nacrtao dve bebe.

Mali Miša je objasnio: „Kada je Marija stavila bebu u jasle, Isus Hristos me je pogledao i pitao me da li ja imam gde da budem.

Ja sam mu rekao da nemam ni mamu, ni tatu – nemam nikoga. Onda je Hristos rekao da mogu da ostanem sa njim, ali ja sam rekao da ne mogu, jer nemam nikakav poklon da mu dam, kao što su mu donela tri kralja. Pošto je Isus ležao na slami u jaslama, i bila je zima, ponudio sam mu jedino što sam imao, pitao sam ga: 'Ako dođem i legnem pored tebe da te zagrejem, da li će to biti dobar poklon za tebe?' Hristos mi je rekao: 'Ako me zagreješ, to će biti najbolji poklon koji sam ikada od nekoga dobio.' I tako sam ja ušao u jasle, a Hristos me je pogledao i rekao da mogu tu sa Njim da ostanem zauvek.“

Dok je Miša završavao svoju priču niz njegov obraz je padala velika suza. Ovo siroče je pronašlo nekoga ko ga nikada neće ostaviti...

::

KOJIM PUTEM

Gledajući unazad, lako je uvideti da je život pun izbora. Neki izbori nisu od velike važnosti, dok se drugi kasnije pokažu značajnim za uspostavljanje budućeg životnog puta. Uvidela sam da su moje odluke često bile pod uticajem onoga što moje srce kaže, a ne samo jasnih činjenica, i sada mi je očigledno da me nisu sve moje odluke vodile pobožnim stazama, tako da vođstvo moga srca nije uvek bilo od pomoći. Nisam uvek čula od Boga.

Želela bih da predložim da, ako postoji jedna stvar koju kao hrišćani treba da razvijemo ili poboljšamo u Novoj godini, to je onda sposobnost da čujemo od Boga. Ne mislim da tražim „neonska svetla“ koja će biti putokazi za velike životne probleme, već svakodnevno ohrabrenje da smo na pravom putu za taj dan. Ali kako da Ga jasnije čujemo? Izuzetno je retko da čujemo Božji glas svojim fizičkim ušima, tako da treba da rastemo u sposobnosti da čujemo taj tihi, tanani glas, unutrašnje vođstvo koje samo „uši“ našeg duha mogu da otkriju. Ako

ste u zrelim godinama, setićete se da smo u prošlosti morali da prilagodimo radio tako da bude podešen na kanal koji smo želeli da čujemo (Možda Radio Luksemburg!). Dakle, da li bi naš ljudski duh mogao biti prilagođen na sličan način da se „podesi“ na Božji glas: pravi Božji kanal?

Isus je rekao: „Moje ovce slušaju moj glas i idu za mnom“ (Jovan 10:27). Dakle, ako Ga pratimo, onda smo već ranije čuli Njegov glas i dovoljno smo blizu našem Pastiru da Ga redovno čujemo. Ali možda se još uvek borimo da jasno čujemo Njegov glas. Da li je moguće da postoji mnogo smetnji koje nam oduzimaju mogućnost da primimo poruku?

Smetnje će doći iz bilo kojih drugih „kanala“ koje naše duhovne „uši“ primaju i sprečiće nas da budemo potpuno podešeni na Boga. Nekad smetnja može biti pritisak ljudi oko nas danas. Neki možda nisu od pomoći negativni glasovi koji još uvek odzvanjaju u našem duhu iz prošlih situacija. Neki mogu biti krik neprijatelja koji se bori

kroz naše strahove ili duboke nezadovoljene potrebe. Neke su možda samo naše telesne želje. Ovi glasovi nas zbunjuju, iskrivljuju našu sposobnost da jasno čujemo od Boga, oduzimajući nam Njegovo vitalno vođstvo i svakodnevno ohrabrenje da hodimo Njegovim putevima. Dakle, kako da otklonimo ovu smetnju, da bismo mogli jasnije da čujemo Boga?

Isus dolazi da nas spase. On može izlečiti naš oštećeni duh i pomoći nam da ponovo prilagodimo i usredsredimo naše duhovne uši na Njegov glas. On utišava smetnje neprekidnih poruka iz prošlih iskustava, dok mi opraštamo onima koji su nas oštetili i molimo Ga za čišćenje od odjeka. On jedini može da nas oslobodi iz stiska neprijatelja i neprestanog zujanja njegovih laži, zamjenjujući ih svojom isceljujućom istinom. On jedini može zadovoljiti te duboke potrebe i osloboditi nas stiska njihovog očaja. On jedini može da nas ojača, tako da možemo čvrsto da se suprotstavimo onima koji žele da nas skrenu na puteve sveta. On jedini može da nam pomogne da se odupremo

iskušenjima naše pale prirode. Isus će nam pomoći, izlečiti nas i govoriti svoju ljubav u našim životima. Imamo divnog Otkupitelja.

Sada na početku ove nove godine, moja želja je da čujem Božji glas jasnije, da dozvolim Svetom Duhu da donese više otkrivenja o bilo kakvim smetnjama koje iskrivljuju Njegov glas, i da sve više rastem u razlučivanju, tako da me drugi glasovi ne odvedu na stranputicu. Želim da znam da mogu svakog dana ove godine da čujem reči: „Ovo je put, hodaj njime.“ Šta vi želite, sada na početku ove nove godine?

MOLITVA

Nebeski Oče, hvala Ti što si Bog koji govori i što želiš da vodiš svako od svoje dece dok živi svoj svakodnevni život. Želim više da čujem Tvoj glas ove godine, u svim velikim odlukama, ali i u tom svakodnevnom ohrabrenju da sledim Isusa svog Pastira, i da uz pomoć Svetog Duha svakim danom postajem sve sličniji Isusu. U Isusovo ime ja molim. Amin.

Denise Cross
Ellel Ministry

OSNOVNI SADRŽAJ SLAVLJENJA

U Psalmu 106 koji govori o Izrailjcima u pustinji ima nešto što je veoma značajno: „Tada verovali su i zato su pevali; verovali su i zato su hvalili (slavili). U sklopu slavljenja nalazi se vera. Niko ne bi trebalo olako da slavi ili uzgred da kaže: „Hvalim Gospoda, ili slavim Gospoda!” Ne, takve reči ne mogu da se smatraju za slavljenje, pošto slavljenje mora da se dokaže verom. U vreme patnje se moliš; u tuzi se moliš. Moliš se i

moliš sve dok ti ne bude moguće da veruješ u svom srcu. Zatim otvoriš usta da slaviš Boga.

Slavljenje je dakle nešto živo. To nije nešto što se može lako izgovoriti. Kad god je neko u nevolji, trebalo bi da se moli, ali kada u tebi počne da se javlja mala vera omogućavajući ti da se uzdaš u Boga, u Njegovu silu, veličinu, blagodat i slavu, trebalo bi da počneš da Ga slaviš. Zapamti: onda kada imaš veru u sebi a ne slaviš Ga, ta vera će uskoro početi da bleđi. To govorim na osnovu iskustva. Že-

lim da to podvučem: ako imaš veru, onda moraš da slaviš Gospoda, inače ćeš uskoro izgubiti tu veru.

Mladi vernici bi trebalo da znaju da moraju početi da slave Boga, nakon što su se molili i sve dok nisu uvideli da vera počinje da se javlja u njihovim srcima, te da imaju sigurnost da im je molitva uslišena. Trebalo bi ovako da slave: „Gospode, hvalim Te i slavim, ovo je već sređeno.” Nemoj čekati dok ne vidiš da se neka stvar desila pre nego što počneš sa slavljenjem. Čim imaš veru, počni sa slavljenjem. Nemoj da pevaš onda kad neprijatelj pobegne, nego pevaj da bi on pobegao. Mi ne pozivamo pevače na sabor zahvalnosti nakon što su se Moavci i Amonci povukli; radije počnimo sabor zahvalnosti da bismo oterali Moavce i Amonce. Mi Ga ne slavimo zato što je neprijatelj pobegao, nego Ga slavimo i pre toga. Slaveći Ga, videćemo svoje

neprijatelje rasterane. Dvanaesti stih u 106. Psalmu nam pokazuje da je za to potrebna vera. Vera ide pre slavljenja, a slavljenje donosi pobedu.

Ljudske misli su obično prožete naprezanjem i borbom zato što čovek uvek vidi neprijatelja na vidiku, ali božanska misao se koncentriše na veru i slavljenje; razmišlja samo o Bogu.

Čovek ne može da zaboravi na napor i borbu zato što su njegove oči uprte u neprijatelja. Kada bi slava Božija ispunila njegove oči, on bi tada verovao Bogu. Njegov duh ispunjen slavom Božijom okrenuo bi se slavljenju. Neprijateljska grozota se tako smanjuje; njegova važnost se svodi na ništavnost. Sagleđajmo dakle činjenicu da je Bog iznad svega, On sve nadilazi. On zbog toga zaslužuje naše slavljenje.

Vočman Ni

KADA SI LJUT

"Od jarosti suzdrži se... to samo zlo donosi." (Psalam 37:8, NSP)

Tvoja ljutnja može ili ne mora da povredi osobu prema kojoj je usmerena, ali definitivno može da povredi tebe. Ljutnja koja traje oslobađa toksične hemikalije u tvoje telo koje podižu tvoj krvni pritisak, stvaraju holesterol i povećavaju rizik od moždanog i srčanog udara. Svaki minut dat ljutnji je minut oduzet od radosti. To može da te povredi lično i profesionalno. Svi se s vremena na vreme uznemire, ali kada hodaš unaokolo sa jedva prikrivenom ljutnjom, ljudi te izbegavaju. Osim toga, onome ko te naljuti daješ moć nad tvojim stavom i tvojim reakcijama. To je previše moći da bi se bilo kome dalo! Bog želi da živiš u miru. Evo kako da se oslobodiš besa:

1) Prepoznavaj glavnu povredu i emociju u korenu tvoga besa. (Možda tvoj ponos?)

2) Obrati pažnju na to kako se tvoj bes ispoljava (na primer, to

može da bude kroz mrzovolju ili vulgarnost).

3) Obuzdaj uticaj besa na svoje telo tako što ćeš duboko udisati i izdisati, a zatim reci nešto pozitivno, kao na primer: "Hvala Ti Oče", ili: "Primam Tvoj mir sada." Pazi na ton svog glasa u svakoj komunikaciji, a ne samo sa nekim ko te je naljutio. Zamoli, a ne zapovedaj. Osetićeš kako se sve više kontrolišeš, a ljudi će biti skloniji saradnji sa tobom.

4) Odluči da oprostiš. Znaćeš da si oprostio kada više ne budeš želeo da onaj ko te je povredio bude kažnjen. Nemoj ovo zameniti sa stvarnošću da se još uvek osećaš povređeno. Osećanja prate ponašanje. Ako nastaviš ponovo otvarati ranu, neprestano pričajući o njoj, ona nikada neće zarasti. Samo nastavi da hodaš u ljubavi i tvoje emocije će se uskladiti sa tvojom odlukom.

Bob & Debby Gass

Gore navedeno proučavanje Božije Reči je intelektualna svojina udruženja UCB hrišćanska misija.

PROROK OSIJA

Istraživanje malih proroka Starog zavjeta

Odrastao sam kao sedmo od osmoro djece, i to je donosilo zabavne trenutke zajedno sa izazovima. Naročito kada sam stigao do srednje škole, jer stalno su mi nastavnici govorili kako su učili i mojih petoro starije braće i moju stariju sestru (ponekad je to bilo dobro, a ponekad ne baš).

Život u sjenci tuđe reputacije, dostignuća i grešaka nije lak put. Teško je ispuniti očekivanja drugih, posebno kada morate da razvijete svoj prepoznatljiv identitet. Može se razviti kompleks inferiornosti zbog kojeg se osjećate necijenjeno i potcijenjeno – osjećate se kao da vas ne čuju, ne vide i zanemaruju. Potrebna je unutrašnja snaga da se izdignete iznad tih spoljnih pritisaka i da ostvarite neka svoja prava.

Većina hrišćana će prepoznati imena glavnih proroka – Isaije, Jeremije, Jezekilja i Danila, ali dvanaestorici „malih” proroka mnogo puta nije posvećena ista pažnja kao što je dobijaju njihova četiri „starija brata”. Samo zato što su njihove knjige kraće, ne znači da su od manje vrednosti ili značaja za našu duhovnu korist i rast kao četiri „veća” proroka. Naravno, izuzetak je prorok Jona, najpoznatiji od ove dvanaestorice, jer smo o njemu poučeni od malih nogu i uživamo u njegovoj knjizi bez obzira na godine.

U 8. veku prije nove ere, Obećana zemlja je bila podijeljena na dva kraljevstva – kraljevstvo Izraela (deset sjevernih plemena) i kraljevstvo Jude (dva južna plemena). U tom periodu (755-715. pre Hrista) Bog

je koristio Osiju, koji je bio iz sjevernog kraljevstva Izraela, da bude proročki glas u svojoj generaciji.

Iako je unutar zemlje postojala politička podjela, i sjeverno i južno kraljevstvo su u to vrijeme uživali u periodu političkog mira i materijalnog prosperiteta. Ipak, ovo je bila lažna fasada koja je skrivala ozbiljan duhovni bankrot Božjeg naroda koji je uskoro trebalo da bude razotkriven prijetnjom rastućeg asirskog carstva.

Izraelci su održavali samo formu biblijskog obožavanja, ali su ugrožavali svoj odnos sa Bogom. Klizili su u pagansko idolopoklonstvo. Korupcija je bila u porastu u svim sferama društva. Porodični život je propadao. Božji moral se više nije cijeniio. Usred generacije koja je gubila duhovni kompas, Bog je podigao Osiju da prorokuje dvije stvari: (1) upozorenje na dolazak suda, i (2) nadu u buduću obnovu.

Osija je dobio instrukcije da uradi nešto veoma neobično – trebalo je da se oženi prostitutkom.

Gospod je počeo da govori preko Osije. Rekao je Osiji: „Idi i oženi bludnicu s decom bluda, jer je

zemlja ogrezla u bludništvu, odmetnula se od Gospoda.” Osija 1:2 (NSP)

Obrazloženje i objašnjenje ovoga je da je Bog želio da se preko proroka suoči sa grešnim srcima izraelskog naroda. Osija je trebalo da bude znak za narod Izraela, znak koji pokazuje kakav je postao Njegov odnos sa njima. Osija je bio u savezu sa prostitutkom, a izraelski narod se prostituise sa paganskim bogovima.

Bog je signalizirao svoju proročku poruku Izraelu tako što je Osijin brak uokvirio kao sliku – na tom platnu vidimo Osiju, njegovu ženu prostitutku i njihovo troje dece. Život i identitet svakog pojedinca stvara punu sliku Božjeg odnosa sa Izraelom.

Osijino ime je oblik imena I-sus sa istim značenjem: *spasenje* ili *izbavljenje*. Njegov otac se zvao *Veir*, što znači „iz bunara ili sa izvora”. Odnos između oca i sina *Veira* i *Osije* otkriva nam temeljnu poruku - „iz bunara dolazi spasenje“. Bog sebe postavlja kao izvor blagoslova koji pruža spasenje (šaljemo svog predstavnika Osiju).

Prostitutka udata za Osiju zvala se *Gomera*, a njen otac je

bio *Divlaim*. Dok odnos oca i sina Veira i Osije otkriva Božji blagoslov, odnos oca i kćerke Divlaima i Gomere predstavlja Božji sud.

Ime *Divlaim* znači „dva kolača od presovanih smokava“, pro-ročko ime koje ukazuje na dolazeći sud kada će i sjeverno i južno kraljevstvo biti pritisnuto, slomljeno i odneseno kao hrana drugim narodima. Gomerino ime znači „dovršeno“, što predstavlja završetak Božjeg procesa ispravljanja i disciplinovanja u donošenju suda Izraelu.

Iz ovog braka rođeno je troje dece, i svako njihovo ime daje dodatni opis Božijeg suda. Ime prvog sina *Jezrael* znači *Bog će rasijati* (*Osija 1:4-5*). Ime kćerke *Lo-Ruhama* znači *nema milosti* (*Osija 1:6-7*). Ime drugog sina je bilo *LoAmi* i znači *niste moj narod* (*Osija 1:8-9*).

Uprkos predstojećem Božjem sudu protiv Izraela kada će oni biti iskorijenjeni iz zemlje obećanja i *rasejani* u izgnanstvu među narodima, ti narodi im neće pokazati *nikakvu milost*, i suočiću se sa gubitkom svog nacionalnog identiteta, ali ipak i sa *bunarom spasenja*. Bog je i dalje bio dostupan.

Poput Gomere koja je bila nevjerna tokom svog braka sa Osijom, Izrael je bio njeveran u svom zavetnom odnosu sa Bogom. Bog je bio odlučan da se pokaže kao vjeran, iako je bio suočen sa nevjernošću Izraela. Nada će ostati za Izrael nakon što „vrijeme pritisaka“ bude završeno.

Osija je prenio poziv na pokajanje: „*Dođite! Hajde da se vratimo Gospodu, jer on nas je rastrgnuo, i on će nas izlečiti; on nas je udario, i on će nas previti! Oživeće nas za par dana, a već trećeg će nas dići da pred njime mi živimo! Hajde da ga upoznamo, hajde da težimo bogopoznavanju! On sigurno stiže kao zora, dolazi nam kao kiša, kao pozna kiša zemlju što natapa*“ (*Osija 6:1-3, NSP*).

Ovaj odlomak ukazuje na konačno spasenje Izraela (i cijelog sveta) sa dolaskom Mesije, koji je i sam izdržao da bude ubijen, ali je uskrsnuo do trećeg dana. Ovo je jedan od mnogih proročkih dragulja koji ukazuju na prvi i drugi Isusov dolazak, a koje nalazimo u spisima dvanaest malih proroka.

Robert Haris Jurjević
Crkva Božja Sarajevo

SVEDOČANSTVO

PRIČA O LJUBAVI KOJA JE JAČA I OD SMRTI

*Molim te da pročitaš ovo do kraja.
Nećeš požaliti.*

Moji su se roditelji vjenčali 1985. godine. Iste te godine, 19.11., dobili su svoje prvo dijete, predivnog sina. Nazvali su ga Dario. Toga je trenutka njihov život dobio smisao, radost, ispunjenje. Dario je postao njihov svijet. Voljeli su ga više nego ikoga! Bio je miljenik, ne samo njima već i svima koji su ga poznavali. Čudo malo. Kažu da je bio poseban. On je rastao uz oba roditelja, u jednom malom baranjskom selu. Imali su oni, rekao bi čovjek, lijep život. Roditelji se nisu uvijek slagali u

svemu, bilo je tu nesuglasica i svađica, ali postojao je neko zbog kog se isplatilo sve pretrpjeti - Dario. Njihova najveća radost u mnogim trenucima.

Došao je rat i sve što on nosi. Stanje u zemlji je bilo depresivno, sve je bilo sivo, tužno, pusto, ali oni nisu odustajali. Radovali su se životu zbog njihovog jedinog sina, najvoljenijeg na svijetu, koji je njihov svijet svakog dana ispunjavao šarenilom, bez obzira na sivilo oko njih. Tako je bilo sve dok 27.11.1993. nisu saznali jednu informaciju zbog koje su boje u njihovom svijetu počele blijediti.

Nakon rutinskog ljekaskog pregleda zbog sumnje na virozu ili nekakvu prehladu, dobili su nalaz koji ukazuje na to da je njihov jedini sin, star 8 godina bolestan, i to teško bolestan. Ima leukemiju i hitno mora na liječenje. Slom! Život je počeo gubiti smisao. Radost odlazi, a snaga iščezava.

Morali su ipak biti jaki zbog njega. Odlaze s njim na liječenje u različite gradove, prolaze hemoterapije i zračenja, gledaju njegove oporavke pa ponovna pogoršanja, ubjeđuju se da će sve biti dobro, ali nada nestaje. Trude se, ali nemaju snage. A toliko ga vole. Dali bi najradije svoje živote za njegov. Mama je 6 mjeseci neprestano sjedila i spavala kraj njega na tvrdoj, bolničkoj stolici samo kako on ne bi bio tužan i usamljen.

Majčinska ljubav je neprocjenjiva. Gledala ga je svaku noć i svaki dan, i razmišljala o svim predivnim trenucima koje je imala s njim, o njegovom osmijehu, o svojoj radosti koju joj je donio. Znala je da sve to već sutra može nestati. Koja je samo to bol bila. Imala je strah koji nije smjela pokazivati. Da ne govorim kako je u međuvremenu još puno toga izgubila, rat je bio u tijeku i uzeo je maha. Njoj je bilo važno samo jedno – da njen Dario ozdravi. Da joj se vrati

nada i vjera u život. Da joj se vrati radost. Isto je bilo i s tatom, koji zbog okolnosti nije imao prilike provoditi puno vremena s Dariom. Svakog dana je znao da postoji mogućnost da samo čuje vijest... Kako je samo bilo živjeti s tim. U sred rata i sivila. Potpuno beznađe, strah, bol.

Nakon izvjesnog vremena i nekoliko tura različite terapije, dolazi dobra vijest. Dario je puno bolje, broj leukocita znatno se smanjio i ukoliko se bolest ne vrati u iduće 3 godine, smatraće se izliječenim. Nada se vratila. Radost se budi. Život dolazi. Njihov sin je dobro. Bilo je tako više od godinu dana. Tata uvijek opisuje mog brata iz tog perioda govoreći kako je bio rumen kao jabuka, bucmast, vedar, razigran i uvijek nasmijan.

To razdoblje nije dugo trajalo. Nakon nešto više od godinu dana, Dario je svjedok trenutka kada je tata brutalno pretučen i ostavljen krvav i ranjen. Stari scenario se ponovimo. Dario je doživio prevelik stres i strah. Došla je vijest da se bolest vratila. Okrutnija nego ikad. Liječnici gase i posljednje tračke nade za potpuno ozdravljenje. Dapače, pripremaju roditelje na najgore. Ne znaju što više učiniti. Cijela Hrvatska se digla na noge.

O Dariju i mojim roditeljima se piše u „Areni”, skuplja se novac

za transplantaciju koštane srži, što je možda još jedina nada za Darija. Tu se uključuju mnogi humanitarci, slavne osobe i obični ljudi dobrog srca. Dario je bio u fazi remisije (stanje u kome može primiti koštanu srž davaoca), stoga potraga za davaocem nije trebao biti neki veliki problem.

Moj brat je bio skroman dječak i nije imao mnogo želja, ali imao je jednu posebnu. Htio je seku. Htio je nekoga ko će mu biti radost kao što je on bio mami i tati. Nekoga kog će paziti i gnjaviti, nekoga s kim će uživati. Roditelji, znajući da mu je to možda posljednja želja, odlučuju mu ju ispuniti. Tako sam na svijet došla ja - mala Martina.

Želim da primjetite jednu stvar. Ja sam dijete rođeno kao želja mog smrtno bolesnog brata. Rođena sam u teškoj porodičnoj situaciji, u boli. Moji me roditelji nisu planirali prije Darijeve želje. Oni su htjeli imati samo jedno dijete. Nisam bila planirana u normalnim okolnostima, ali sam ipak bila željena i voljena. Samo želim da to imaš na umu, jer ćeš onda možda sve što ćeš pročitati dalje i kad budeš saznao više o mom životu, jasnije razumjeti neke stvari.

Mojim se rođenjem pojavila neka posebna radost u mojoj maloj porodici, jer su vjerovali kako ću

ja biti davatelj koštane srži koja trebala Dariu, ali i ta je nada propala. Vrlo brzo nakon toga, Dario više nije ni mogao biti primatelj srži jer je broj leukocita porastao. Tu je mojim roditeljima rečeno da mu ispune želje, da prožive s njim što još mogu, da mu nije ostalo još puno vremena. Zamislite, imate dijete staro 10 godina i morate s njim proživljavati posljednje trenutke njegova života.

Poslušali su. Vodili su ga na more, pustili ga da provodi vremena sa sekom, bili su puno s njim. On je seku toliko volio i uživao s njom, da je pokidao kolica od šetnje, kupovao joj je sve i svašta; bila je njegova mala princeza. Roditeljima je sve to bilo preteško. Nisu se mogli nositi s tim i živjeti s tim. Tada su donijeli odluku: ako umre Dario, neće ni oni živjeti. Ionako je on bio jedini razlog zbog kojeg su i živjeli. Mama je odlučila kako će sebi oduzeti život kako bi bila pokopana odmah sa Dariom. Tata nije mislio odmah to učiniti, ali je znao da neće biti sposoban da se brine za mene. Vjerojatno bi me ostavili u sirotištu ili nekome ko će me moći učiniti radosnom i voljenom, jer oni to nisu mogli. Htjeli su svim srcem, ali nisu imali snage niti života u sebi koji bi mi ponudili. Zamislite kuda ih je to sve odvelo. Bili su

jako vezani za Daria, on je doslovno bio razlog zbog kojeg žive.

Jednog je dana, u cijeloj toj agoniji, neko pokucao na vrata njihove sobe. Soba se nalazila u Karitasovoj kući u Zagrebu gdje su oni kao prognanici s bolesnim djetetom, živjeli sa 30-ak drugih ljudi, pretežno muslimana. Na njihovim se vratima pojavio mladić koji je rekao kako je čitao o njima u „Areni“ i kako potaknut da dođe k njima i kaže im nešto što će promijeniti njihov život zauvijek. Taj im je mladić počeo govoriti o Isusu, o živom Bogu. Moji su roditelji bili iz kršćanske pozadine, ali nikada nisu čuli da je Isus u nečijem životu stvarno živ. Mladić im je rekao da Ga je on upoznao kada je bio na rubu smrti, bez nade, u paklu alkohola i droge. Moji roditelji nisu mogli sakriti oduševljenje. Rekao im je kako je predao Bogu svoj život jednog dana i kako se tada sve promijenilo. Još im je rekao da i oni trebaju Boga. Mama i tata su bili malo zbunjeni, iznenađeni, skeptični, ali su shvatili da nemaju šta izgubiti. Bili su dovoljno očajni da im treba bilo kakva pomoć. I tako su, bez obzira na stanje u kojem su se nalazili, odlučili Bogu dati priliku. Mama, tata i Dario, istog su dana (27.11.1995. isti datum kao onaj kada je Dariju dijagnos-

ticirana leukemija) molili jednu jednostavnu molitvu i rekli Bogu: „Ako postojiš, učini nešto u našim životima, molimo te.“ I znate što? On je učinio! Već idućeg jutra ništa više nije bilo isto. Ništa! U njihovim srcima se rodila nada. Okolnosti su bile jednake, ali su počeli ponovno osjećati radost koju su mislili da više nikada neće iskusiti. Rodila se, kako moj tata kaže, neka nova pjesma, koja nije imala nikakvog smisla kada bi gledao okolnosti, ali se jednostavno nije mogla ugasiti. Moj se braco, zajedno sa mojim roditeljima, zaljubio u Boga. Bog mu je postao najvažniji u životu. Htio je svima ispričati ono što je Bog učinio u njegovom životu. Htio je svima reći za radost koja je došla u njegov život, za mir, za dobrotu Božju. Svima je govorio kako je Isus sve što je oduvijek tražio i kako je presretan što Ga je napokon našao, a imao je samo 10 godina. I dalje je bio bolestan, išao je na kemoterapije i liječenje, ali je bio toliko oduševljen životom koji je došao u njega, da je imao potrebu o tome svima govoriti... I malo pomalo mijenjao je svijet oko sebe. Imao je osmijeh koji nije mogao sakriti nikako. Bilo je čak slučajeva u kojima bi saznao loše prognoze, nešto o pogoršanju njegova stanja i slično. Ono što bi

on u tim trenucima napravio je zatvorio bi se u kupaonicu i na sav glas počeo slaviti Boga. Sasvim siguran da je njegova sudbina u Božjim rukama. Htio je da svi imaju tu sigurnost. Zato je čak znao sa natpisom „Ja pripadam Isusu” obješenim oko vrata, hodati po gradu i čekati da ga neko nešto upita, samo da mu može govoriti o tome. Htio je da svijet upozna mir. Bio je svjestan svoga stanja. Znao je da može umrijeti, ali nije se bojao zato što je upoznao Onoga čija je ljubav jača i od smrti. Upoznao je Isusa koji mu je postao prijatelj. Isto se dogodilo i mojim roditeljima. Napokon su prvi put u svom životu upoznali nadu. Znali su da što god se dogodi, Isus njihove živote drži u svojim rukama, i živjeli su s tim, sve troje. Bili su radosni i zahvalni Bogu. Jedino što su htjeli je da i drugima prenesu to što imaju. I jesu. Mnogi su upoznali Isusa preko njih (70% njih bili muslimani).

Dario je zdravstveno bio dosta loše, stanje se pogoršavalo, ali on nije prestajao govoriti o onomu što mu se dogodilo. Čak je napisao jednu propovijed koju nikad nije uspio ispričati, koju moja mama danas zna propovijedati. To je propovijed o radosti koju je doživio kada je svoj život dao Isusu. Govorio je o svom najboljem Prijatelju, sve do

svog zadnjeg daha. Došao je dan kada njegovo malo tijelo više nije moglo podnijeti bolest i bol. Tog dana, 05.04.1997. napustio je ovaj svijet. Unatoč boli i agoniji kroz koju je prošao, otišao je s osmijehom na licu.

Mojim je roditeljima ranije pomisao na taj dan bila najveća noćna mora. Već sam vam spomenula kako su planirali oduzeti sebi život. Nije im bilo lako. Bilo im je jako teško i bolno što njihov najvoljeniji više nije s njima, ali nisu izgubili nadu. Znali su da je on i dalje živ, da je sada s Onim u kojega je toliko vjerovao i da će jednog dana opet biti s njim. Unatoč gubitku, shvatili su da njihov život svejedno ima smisao, znali su da Bog sve radi s razlogom i da ima za njih zadatak da nadu koju oni imaju nose drugima koji su u potrebi. Kada danas pogledam njihove živote, vidim da to i rade. Posvetili su se Bogu, služe Njemu, mnoge su doveli Isusu, mnogima su donijeli radost i nadu u život. Pomogli su mnogim mladim ljudima koji su bili u paklu ovisnosti, bluda, u beznađu, čak i nekima koji su sebi htjeli oduzeti život. Bog je zapravo, njihovu tešku i odvratnu situaciju, okrenuo u jedan sasvim novi život. Njihov je plan bio oduzeti sebi život, a sada ga oni nose drugima. To samo Bog mo-

že! Oni danas imaju ispunjen život, radosni su i sretni jer poznaju onoga koji je Gospodar života i smrti. Dario je u njihovim mislima, vjerojatno i češće nego što znam, ali sjećanje na njega nije bolno, nije teško, nije mučno. Sjećaju ga se s ponosom i radošću što je u svom kratkom životu postigao toliko puno. Osim njega i mene, Bog im je dao još četvoro djece (sjetite se da su htjeli imati samo jedno), vratio im je sve što im je bilo uništeno. Siti su, obučeni, imaju i više nego što im treba... i služe svom Bogu. Možda se pitaš zašto pišem sve ovo. Zato što ne želim propustiti priliku da ti ispričam priču o Osobi koja je promijenila moju obitelj, o osobi koja je promijenila moju sudbinu. Trebala sam biti dijete ostavljeno i napušteno; dijete čije je roditelje zadesila tragedija koja je bila preteška za njih; dijete koje ne bi imalo nikoga svoga na ovoj zemlji. Bog je imao drugačiji plan za moj život. Zato sam danas tu gdje jesam; samo zato. Niko me drugi nije mogao spasiti od toga. Danas živim sa svojom mamom i tatom koji su me odgojili, čuvali, i uvijek beskrajno voljeli. Živim sa mojom predivnom braćom i sekama, okružena sam ljudima koje volim, imam sve što mi treba, pa čak i viška da mogu

drugima dati. Uskoro ću imati vlastitu obitelj. Bog odgovara na moje molitve i ispunjava želje moga srca. Služim Njemu i to mi daje veću radost nego bilo što na ovom svijetu. I ja poput mog brata imam u sebi tu želju da svima kažem o tome što je Bog učinio u mom životu. Teško je šutiti o dobrim stvarima. Zato ovo pišem, jednostavno imam poticaj da to stavim „na papir” i podijelim sa svima vama. Ne dobijem uvijek priliku da pričam o tome. Mnogi vide da je u meni nešto drugačije (neki to gledaju negativno, neki pozitivno), a ja sam htjela da vidite o čemu se radi, da vidite ko stoji iza svih čudesa koja se događaju u mom životu i da vas potaknem na razmišljanje. Nije život ovo na što smo navikli. Postoji mnogo više od toga, što samo Bog daje. On ti to može dati upravo sad tamo gdje jesi. Ne moraš čekati da ti se dogodi neka teška situacija, kao mojim roditeljima, da shvatiš da nema nade osim u Njemu. Zato sve ovo pišem. Da barem razmisliš. Htjela sam ti pokazati da postoji odgovor za probleme ovog svijeta, koji god oni bili, postoji mir i usred oluje, postoji nada koja ne ovisi o okolnostima i postoji ljubav koja je jača i od smrti. Ime joj je Isus!

Martina Krišto, Osijek

PRVI

Tek kad živimo u svjetlu Gospodnjem, postajemo potpuno svjesni pokvarenosti našega tijela. U Efescima 5,13-14 piše: „*Ali sve što se iznese na svjetlo, postaje vidljivo, jer sve što se izlaže svjetlosti, postaje svjetlost. Zato kaže: 'Digni se, ti što spavaš, ustani iz mrtvih, i Hrist će te obasjati!'*“

Prestati činiti stvari samo zato što nam neko drugi kaže da su one pogrešne, u nekim slučajevima može biti zadovoljavajuće za ljudska mjerila, ali to nije prihvatljivo i za Boga. Mnogo puta smo doveli sami sebe u ropstvo, jer smo hodali u takozvanom svjetlu drugih ljudi.

Jedino ono svjetlo koje dolazi iz predivne prisutnosti Gospo-

da Isusa može pokazati šta je nečisto i ružno u našem životu. Otkrivenje ne mora biti trenutno. Ono može rasti kao i naše posvećenje. Dok čitamo tekst i razmatramo misao iz Pavlove poslanice, otkrivamo da ova opomena dolazi jedino kada se nastavljamo držati onoga što je svjetlo Njegove prisutnosti razotkrilo kao štetno, mračno i kobno.

Dakle, danas je dan odluke! Ovo je čas, možda posljednji čas, kada Njega možemo okruniti kao kralja svoga života i kao gospodara nad svime što jesmo i što se nadamo da ćemo biti. Sve položimo ispred Njegovih blagoslovljenih nogu. Ovo je zaista vrijeme kada nas On po-

ziva na predanje koje će Njemu dati vrhovnu vlast u svakom djeliću našega života i bića.

Nije li tragično da moramo nagovarati ljude da to čine? Kako je samo čudnovata baština i kako je samo slavna ta privilegija da možemo živjeti životom koji vodi Gospod i koji nadzire Duh Sveti, te neprestano biti pred prijestoljem vječnog Oca!

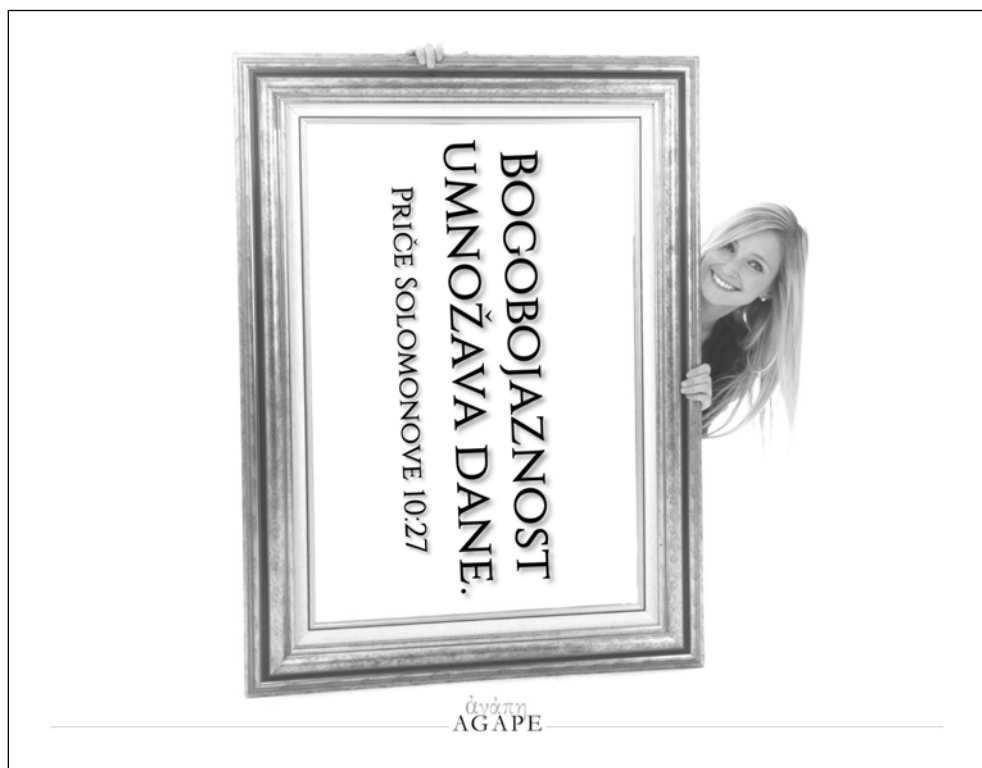
Imati Gospoda da nas štiti! Imati Gospoda da prosvjetljuje naš um! Imati Gospoda da nas vodi putevima koje mi ne poznajemo! Imati Gospoda da nas čuva od opasnosti koje nikada

nismo ni vidjeli! Imati mudrost koja dolazi odozgo! Poznavati svjetlo prosvjetljenja koje struji iz toga svetog dodira!

On mora biti prvi! Moramo imati samo jednoga Boga! Stvari koje su zagospodarile nama i koje su nas u prošlosti nadzirale sad moraju biti pokorene njegovoj vječnoj i beskonačnoj vlasti.

On je naš život! On je Svjetlo našega života! On je naša mudrost! On je naše spasenje! On je naše posvećenje. On je naša pravednost!

Charles S. Price

MOLITVA I POST

Tvoja molitva i post treba da budu i grč srca, i pesma Neba, ako imaš živu veru i poverenje u Hrista. Post je trenutak kada trebaš da se okreneš ka sebi, da zaviriš u sebe, u svoje srce, i da staneš pred svoju savest pred Gospodom, i da doneseš kvalitetno rasuđivanje o sebi. Tek onda post će postati posebno blagoslovljeno vreme kada ćeš dobiti još bolju spoznaju sebe.

Uz pomoć Duha Božjeg možeš realno da sagledaš i vidiš dubinu svog bića. Ta unutrašnja svetlost istinito obasjava sve:

tvoje postupke, tvoje misli, tvoje želje, i omogućava ti da stvari vidiš onakvima kakve jesu, a ne kako ih ti tokom većeg dela svog života vidiš - maglovito, ili onako kako bi ti želeo da ih vidiš.

Glas Hristov se čuje još više nego glas tvoje savesti. Hristov glas se čuje kroz reči Svetog Pisma, kroz Njegove reči upućene lično tebi.

Da li čuješ glas Gospodnji?

Svrha posta je ispunjena tek kada se susretnes sa Hristom. To je suština posta i suština

tvog postojanja. Sve drugo je sporedno, a nekada i nebitno.

Stepenice služe da bi se njima popeo do vrha. Ako počneš da se krećeš stepenicama, pa onda svaku od njih analiziraš, tumačiš, zastajkuješ, vraćaš se dole, onda očigledno nisi imao jasan cilj ka kojem si krenuo da se penješ. Ili možda nemaš jasnu želju i žudnju da susretneš Onoga koji te očekuje na vrhu stepenica.

Zapamti da post nije dijeta, niti puko suzdržavanje od hrane. *Hristos je cilj.*

„Takav li je post koji izabrah da čovek muči dušu svoju jedan dan? Da savija svoju glavu kao trska i da prostire podu se kostret i pepeo? To li ćeš zvati post i dan ugodan Gospodu? A nije li ovo post što izabrah: da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdrešiš remenje od bremena, da otpustiš potlačene, da izlomite svaki jaram? Nije li da prelamaš hleb svoj gladnome i siromahe i prognane da uvedeš u kuću? Kad vidiš golog da ga odeneš i da se ne kriješ od svog tela? (...) Tada ćeš prizivati i Gospod će čuti, vikaćeš i reći će: 'Evo me!' Ako izbaciš sa sebe jaram i prestaneš pružati prst i govoriti zlo, i ako otvoriš dušu svoju

gladnome, i nasitiš dušu nevoljnu, tada će zasjati u mraku videlo tvoje i tama će tvoja biti kao podne” (Isaija 58:5–10).

Hristos želi da se raduješ susretu s Njim. Ako je On u tebi, On će i svedočiti o sebi kroz tvoj život. Činićeš milost, širiti mir, biti uteha i pomoć, radovaćeš se onom istinskom jevanđeljskom radošću. Nećeš činiti dela ljubavi da bi zaslužio spasenje, kao da sam po sebi možeš zaslužiti bilo šta. Ne! Volećeš i svedočićes tu ljubav zbog Hrista u sebi, ne tražeći ništa svoje, baš kao što prava ljubav i čini (1. Kor. 13:5).

Zbog toga ne smeš da odlažeš ni za trenutak ono što treba da učiniš sada. Dobro uvek trebaš činiti odmah.

U trenutku kada je dobra misao bljesnula u tvojoj svesti, trebaš odmah da se pokreneš i da je ispuniš, da pretvoriš misao u delo, jer kada ti dolazi bogonadahnuta misao, kada se rađa dobra pobuda u tvom srcu, kada se tvoja volja prene u želji da čini dobro, najveće iskušenje za tebe tada predstavlja misao: „Da, naravno, ali ne sada; sada sam zauzet nečim drugim!”

Ako dozvoliš sebi da odložiš

dobro delo i uđeš u neposlušnost, ono sigurno nikada neće biti ispunjeno, zato što će se ta dobra želja tvog srca umiriti, volja će se uskolebati, misao će izbledeti i proći će i sama mogućnost da učiniš ono što ti Bog govori.

Znaš onaj osećaj kada osetiš: treba da posetim tog i tog čoveka, treba tom čoveku da napišem pismo, ili da ga nazovem telefonom; treba da učinim ovo ili ono; nešto što već duži vremenski period odlažeš. I onda to odložiš, a zatim za veoma kratko vreme, vidiš da je postalo prekasno: ili je neki drugi čovek to učinio, i tada ti to postaje bolno; ili je čovek kojem je trebalo da poslužiš umro! Uglavnom, postalo je prekasno, nepopravljivo prekasno. Reč prekasno je veoma strašna reč.

Želim da znaš da tvoj život na izvestan način i dalje odzvanja u životima i sudbinama drugih ljudi, počevši od najbližih. Tvoja ličnost, svaka tvoja reč, obraća-

nje, otvorenost ili zatvorenost srca, ostavljaju u njima neizbrisiv trag.

Bližnji, a i oni koji ti nisu najbliži, mogu na sebi, u sebi, u duhini srca, da nose trag svega dobrog što si učinio njima ili pred njima, jer si im tada bio primer i dobro svedočanstvo.

Pozvan si da činiš dobro (Jakovljeva 4:17) zato što te je Hristos poslao na ovaj svet. On te je poslao da budeš hristolik u ovom svetu, kako bi svako ko te sretne čuo Njegov glas, kako bi u tvome srcu video sjaj večnog života, a u tvojim očima pravu istinu, trezvenost i samilost Božju.

Trebalo bi stalno da imaš na umu da nisi odgovoran samo za sebe, već i za sudbinu svih onih koje srećeš, i svih onih u kojima ostavljaš trag i pečat svoje ličnosti.

Probudi se!

Ivan Zlatanović, Leskovac

OŽIVLJENJE

*I pristupivši prihvati za sanduk...
i reče: Momče! Tebi govorim, ustani.
(Luka 7,14)*

Potresna slika! Kroz gradska vrata u Nainu, iznose mrtvo telo mladića. Ne u mrtvačkom kovčegu, kao kod nas, nego umotano u platno i na nosilima. Biblija nam govori, da smo upravo tako, kao ovaj mladić, i mi mrtvi za Boga. To veći na ljudi ne primećuje i ne zna da je to dokaz koliko smo mrtvi. A sada nam ovaj primer objavljuje zaista čudnu istinu: Isus može da nas oživi.

Amerikanac Osvald Smit je o tome napisao dobru priču koju ovdje prenosim:

Ljudi nose pokojnika. Odjednom se kroz masu probija čovek i kaže: „Stojte, ja ću ovog mrtvacu da probudim! Nedostaje mu samo obrazovanje!” I počinje da mu čita iz klasičnih dela i iz filozofskih spisa. Mrtvac ostaje mrtvac.

„Ama, šta”, neko drugi se javlja i kaže: „Tom mladiću nedostaje samo lepše okruženje. Kako može neko da živi u bednom okruženju!” On počinje da čisti smeće sa ulica, prosjaku pruži dolar samo da nestane, ali mrtav ostaje mrtav.

Pojavljuje se sledeći i obraća se pokojniku: „Tebi nedostaje samo jaka volja. Možeš da živiš, samo ako to budeš želeo! Kaži da želiš!” Ali ni prizivanje jake volje ne oživljava mrtvoga.

Nosilima pristupa stari rabin: „Ovom mladiću nedostaje samo religija.” I čita mu iz religijskih knjiga, ali sve je bez uspeha.

Tada se pojavljuje Isus i kaže mrtvom: „Tebi govorim, ustani!” Tada mrtav ustaje, a Isus govori: „Ja sam došao, da bi imali život!”

Gospode! Probudi i nas da živimo ispravan život. Amin.

Vilhelm Buš

ANA

A bila je tu i jedna veoma stara proročica, po imenu Ana, Fanuilova ćerka, iz Asirovog plemena. Bila je u braku sedam godina...

(Luka 2:36)

U drugom poglavlju Lukinog evanđelja se spominje proročica Ana. Nemamo puno informacija o njoj, već samo tri stiha koja govore o njoj. Vidimo njeno ime, znamo ime njenog oca, znamo iz kog plemena potiče. Znamo i to da je bila udata, ali u braku je bila samo sedam godina. Onda joj je umro muž i ona je postala udovica.

Jedan prevod kaže da je u ovom trenutku imala 84 godine, a drugi da je bila udovica već 84 godine. Ako uzmemo ovu drugu opciju u obzir, i koristimo matematiku, možemo izračunati koliko je od prilike stara. Tada devojke su se udavale dosta rano; pretpostavljajmo da se ona udala sa 14 ili 15 godina starosti, plus 7 godina u braku, to je 22 godine, i plus 84 godine kao udovica, što znači da je mogla imati između 104 i 106 godina kad se ovde opisan događaj odigrao.

Razmišljala sam zašto je Bog dopustio da tako dugo živi sa-

ma, kao udovica, kada je biti udovica u to vreme bilo nešto jako teško.

I ja sam izgubila muža 2020. godine. Taj osećaj je nešto najteže i najtužnije što sam dosad u životu iskusila. Doslovno sam želela da umrem i da odem za mužem. Čak sam se i molila za to, mada imam četvoro predivne dece, ali ni to mi nije bila uteha. Ana ni decu nije imala, jer da je imala, oni bi se o njoj starali, a ne bi celi život provela u hramu.

Kako je ona živela? Čitamo da nije odlazila iz hrama, nego je svoje vreme provodila u postu i molitvi, i tako je služila Bogu.

Po zakonu, mogla se udati, ali ako nije rodila decu dok je bila u braku, možda je bila nerotkinja, a to se u ono vreme smatralo Božijom kaznom, prokletstvom, i nijedan muškarac u to vreme nije hteo oženiti takvu udovicu. Kakva gorka sudbina.

Šta je ona odabrala? Život u gorčini, u depresiji? Ne, nego život u Božijoj prisutnosti, u hramu, gde je svoje vreme provodila u molitvi i postu. Ona bi gledala ljude koji dolaze i ulaze,

možda je neke od njih poznavala, jer su se vraćali sa vremena na vreme. Možda je i razgovarala sa njima, ohrabrivala ih, slušala njihove potrebe i probleme. Molila se sa njima i za njih. Njen život je dobio smisao.

Verujem da su možda neki s vremena na vreme dolazili u hram, jer su znali da je ona tamo. Ona je bila ta koja uvek ima vremena za njih, kojoj mogu otvoriti srce, koja će ih saslušati, razumeti, nositi njihove potrebe u molitvi, i uvek mogu na nju računati. Ono što je ljudski gledano bila nesreća, Bog je izveo na dobro. I još nešto, ceo svoj život čekala je obećanog Mesiju.

Zašto je tako dugo živela? Zbog toga što ju je čekala velika nagrada, Božiji dar za njenu vernost i predanost. Možda se u početku pitala zašto i dalje živi, zašto je Bog ne odnese u večnost, zašto se muči ovde bez muža i porodice - sama?

Gospod je imao iznenađenje za nju, i zbog toga je održao u životu. Mogla je videti Mesiju, koga su Marija i Josip doneli u hram kao bebu, držati u ruci Spasitelja koga je celog života čekala. Šta je onda uradila? Govorila je o tome svima onima

koji su čekali izbavljenje Jerusalema. Nosila je najlepšu poruku koju je ikad mogla nositi - Mesija je rođen!

Interesantno je da u oba slučaja - kod Isusovog rođenja i kod vaskrsenja - Bog koristi paralelno i muškarce i žene. Verujem da to nije slučajnost. U hramu su i Simeon i Ana kod prinošenja Isusa, i njih dvoje znaju i svedoče da je Mesija rođen, a kod vaskrsenja žene i učenici iz Emausa nose poruku da je Isus živ. Bog je svesno tako organizovao stari da je zajedno koristio i muškarce i žene u oba ova važna događaja.

Da se vratim na Anu. Šta meni ovo govori? I ja sam udovica kao i neke od vas koje sad ovo čitate. Još uvek mi je jako teško, još uvek znam da plaćem, još uvek nosim ranu, i krvari mi srce (kao i nekima od vas koje ste udovice). Kad je moj muž Viktor umro, kao da mi je deo tela bio amputiran, ali trebalo je tada (a čak i danas) da napravim odluku i izaberem. Ili ću sedeti u sobi i tonuti iz dana u dan u sve dublju depresiju, sve dok se ne razbolim i ne umrem, ili ću ustati i služiti drugima, što je neverovatno teško jer sam i sama bila (i još uvek sam) emo-

cionalno ranjena. Još uvek se osećam kao ranjeni vojnik na bojištu, koji kada vidi drugog ranjenog vojnika kome je potrebna pomoć, skupi svu svoju snagu da bi otpuzao do tog drugog da mu pomogne koliko god može da ga spasi. Tako se nekako osećam. Možda se i ti tako osećaš.

Možda si udovica, ili si ostavljena, slomljena si, krvvari ti srce, a jastuk ti je mokar zbog suza u noći, i pitaš se šta je svrha tvog života. Apsolutno te razumem, i Bog te razume, i ima rešenje za tebe. Ako ti je neko umro, ili su te ostavili, izneverili... znaj da Bog to nikada neće učiniti! Ako se uzdaš u Njega, ako se držiš Njega, čeka te veliko iznenađenje kao što je i Anu

čekalo - služba i poziv. Možda to sada još ne vidiš i možda nisi ni spremna za to. Mi vidimo samo sadašnjost, ali Gospod vidi celu sliku, ceo naš život i sve ono što je planirao za nas. Možda to veliko iznenađenje neću doživeti u ovom životu, ali ću sigurno videti u večnosti. Videću svog dragog muža, koji je već tamo i čeka me.

Ako predaš svoj život Gospodu, dozvoliš Mu da on upravlja njime, On će ti iz dana u dan polako otkrivati svoj plan za tebe. Trebaš napraviti odluku. Da, želim ustati. Ma koliko da je teško, možda ćeš pri tom i plakati, ali reci da želiš ustati. Gospod će ti pomoći. Uzdaj se u Njega.

Ksenija Sabo, Subotica

VAZNESENJE

*„Jer će sam Gospod sa zapovešću, sa glasom Arhanđelovim, i s trubom Božjom sići s neba; i mrtvi u Hristu vaskrsnuće najpre; A potom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti.“
(1. Solunjanima 4:16-17)*

Oni koji su poverovali u Isusa Hrista primaju oproštenje svojih greha i imaju večni život. Oni su učinili zaokret u svom načinu življenja, kroz pokajanje. Takvima, Gospod daje predivno obećanje da On lično dolazi, da ih potraži i odvede u nebo, da budu zauvek s Njim. Biblija na više mesta svedoči o ovom budućem čudesnom događaju. O tome možemo da čitamo u 1. Korinćanima 15:51-58, i u 1. Solunjanima 4:13-18.

Gospod Isus će se pojaviti i narediće da oni koji su u grobovima ustanu. Ali ne svi, već samo oni koji su umrli kao verni hrišćani - ljudi koji su se kroz pokajanje i veru u Njegovu žrtvu, očistili od greha. Za nevernike postoji drugo uskršenje, ono kada će biti pozvani da im se sudi (Otkrivenje 20:5,12).

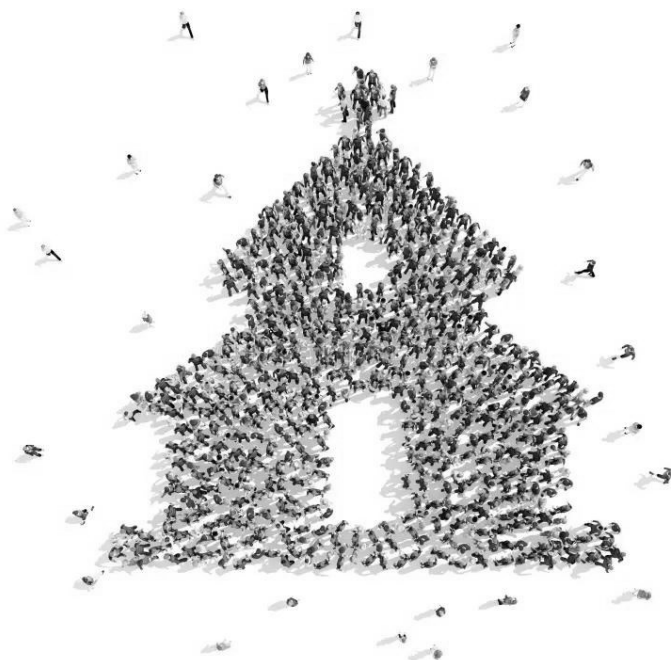
Šta će biti sa živim vernicima, koji će da žive u taj dan kada će Gospod da podigne mrtve? Njih Gospod svakako neće zaboraviti. Oni će u „trenutku oka“ biti „izmenjeni“ - njihova slaba zemaljaska tela će biti promenjena u „slavna nebeska tela“. Nakon toga će svi „uskrsliti“ i „izmenjeni“, biti „vazneseni“ u oblake, u susret Gospodu.

Ovo obećanje treba da hrani ljubav i nadu svakog deteta Božjeg, i da ga čini revnijim za Gospoda i za angažman na svom ličnom posvećenju. Da li si spreman za „vaznesenje“?

Izvor: Mana

VOLIŠ LI CRKVVU ISUSA HRISTA?

Bog je toliko voleo Crkvu (zajedništvo vernih) da je dao svog Sina Isusa da umre da bi ona bila rođena i izgrađena, da bi se brinuo o njoj, čuvao je, hranio, čistio...Ona nije savršena, ali On radi na njoj. Crkva je ono po čega će Isus jednom doći, da je odvede sa sobom. Ona će biti spremna, čista i bez mane...

Kada je Bog tako voleo Crkvu, trebali bismo i mi. Voliš li Crkvu? Ako je voliš, onda ćeš hteti da joj budeš blagoslov, da

joj budeš na korist a ne na štetu. Ako je voliš, radićeš na sebi i razvijaćeš se u Bogu da bi mogao što više da doprineseš njenom blagostanju i napretku. Ako je voliš, jedinstvo će ti biti važno, zajedništvo će ti biti važno, braća i sestre će ti biti važni...

Oče, želim da volim ono što ti voliš, tvoju Crkvu. Pomozi mi da moj život bude koristan i da doprinese napretku tvoje Crkve. U Isusovo ime, amin.

Đorđe Kostić, Novi Sad

ŽIVOTNE PROMENE

*Zar ne znaš i zar nisi čuo?
Gospod je Bog večni, stvoritelj
krajeva zemljinih. On se ne uma-
ra i ne sustaje, i um se njegov ne
da ograničiti. On snagu umor-
nome daje, i nemoćnome moć on
jača. (Isaija 40,28-29)*

Životne promene zahtevaju vreme. Posebno novi odnosi, stvaranje porodičnih vrednosti, otpočinjanje nekog posla... Ali pravo je pitanje s koje strane ili od koga očekujete promene? Gde nalazimo snagu i istrajnost dok je nešto tek u zametku i lagano se pomalja? Zašto moramo da čekamo Boga koji otpočinje nešto novo? Da li ste ikada otpočele nešto i ubrzo rekle sebi: „Uh... ovo traje duže nego što sam očekivala!?”

Odrasla sam pored bake koja je bila vrhunaska krojačica. Kao mlada žena pokrenula je svoj šnajderaj u Nju Jorku. Moja sestra je od nje učila zanat i volela je šivenje. Ja sam znatno sporije

učila ovu veštinu. Tada sam mislila: „Previše je posla oko jednih običnih pantalona: prvo ovo, pa onda ono...” Šta god bih tada sašila trajalo je duže i bilo skuplje. To me je nerviralo, pa sam zbog nervoze i dodatno grešila. A kada bih grešila radila sam sporije... uh!

Razmišljala sam o periodima života kada je Bog u meni „šio” nove modele, davao mi drugačije uvide u svrhu, novi plan služenja. Godinama sam bila u kušnji da se molim Bogu da malo ubrza sve to i provede me brže kroz proces preobraženja. Ali sva ta „sporost” mi je pomogla da odbacim pogrešne stavove i prigrlim istinu o onome što Bog kaže o meni, ko sam i šta sam, šta mi je životna svrha. Lakše nam je da verujemo kako nismo vredne, da nikada nećemo imati značaj. Vrtimo li uporno te misli u sebi, verujemo li im? Ili dopuštamo Bogu da nam preobrazi um kako bismo pove-

rovale istinu: bogolike smo i zato predivne (Psalam 139,14).

Živimo u svetu koji nikada nije bio uronjeniji u nesigurnosti. Kao da svaki dan nešto iščekujemo, nešto što se razvija, menja i kreće u svim pravcima. Ali verujem da smo u svemu tome - sve više i više, dok putujemo životnim putem - svakim korakom bliže važnosti s Bogom. Svako životno razdoblje nam donosi novo razumevanje istine o obnovi snage i iščekivanju Gospoda (Isaija 40,30.31). Vredne ste! Bog vas voli i osmislio vas je predivno. Njegove ste ru-

kotvorine u Isusu Hristu (Efescima 2,10).

Kroz šta god da prolazite danas, strpljivo čekajte. Čekajte i videćete šta Bog čini. I u meni i vama gradi On nešto novo. Šta to? Dublje i veće pouzdanje u Njegovu istinu i naum koji ima za naše živote; jače oslanjanje na Njegovu svrhu za naše životne dane.

Zato ne strepite, verujte već danas u ono što iščekujete za sutra. Uvek imajte na umu da sve na ovom svetu ima svoje vreme (Propovednik 3,1-8).

dr Pegi Banks

NE ZAVIDI NASILNIKU
I NE BIRAJ BILO KOJU
OD STAZA NJегоVIH.

PRIČE SOLOMONOVE 3:31

AGAPE

ISUS TE POZIVA

„Ja (Isus) sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.”
(Jovan 10,9a)

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.”
(Rimljanima 10,13)

***Ako još ne poznaješ Isusa Hrista
kao svog Spasitelja i Gospoda,
onda Ga pozovi da to postane.***

***Ako si Ga već pozvao u svoj život
da bude tvoj Gospod i Spasitelj,
onda pomози drugima da učine to isto.***

Draga braćo i sestre u Gospodu, želimo vam milost, mir i obilje blagoslova!

Udruženje „Radosna Vijest“ je ogranak međunarodne kršćanske organizacije (EVERY HOME for CHRIST, www.ehc.org) u kojoj sudjeluju pripadnici mnogih kršćanskih crkava i denominacija. Svrha nam je i cilj ljude u Bosni i Hercegovini upoznati s Bogom, te da svakom domu/kući poklonimo prigodan traktat sa porukom evanđelja i narudžbenicom za besplatnu literaturu, koji na jednostavan i razumljiv način čitatelju otkriva porijeklo čovjeka, trenutno stanje i čovjekovu potrebu za spasenjem. Djelujemo takođe i na facebooku pod nazivom Udruženje „Radosna Vijest“.

Mi kao vjernici okupljeni u evanđeoskim biblijskim crkvama, svjesni smo činjenice da je Božiji Sin, Gospod Isus Krist, položio svoj život da bi za vječnost spasio svakog pojedinca koji se vjerom pouzda u Njegovu zamjensku žrtvu i krv prolivenu na golgotском krstu. Svjesni smo biblijske istine koja kaže: *„Ko vjeruje u njega, tome se ne sudi; a ko ne vjeruje, već je osuđen jer nije vjerovao u jedinorođenog Sina Božjega.“* Ako razumijemo ovu božansku istinitu poruku, i ako znamo da je sve veći broj umrlih kako na dnevnom, tako i na godišnjem nivou, zapitamo se na koliko njih je ostao Božiji gnjev. Broj je sigurno ogroman. Nedovoljno je ljudi primilo vječni život i oproštenje grijeha kao dar od Boga na osnovu vjere u Spasitelja Isusa. Poznajući duhovnu situaciju u našoj zemlji brojevi bi mogli da budu poražavajući.

Nama je na srcu nastaviti podjelu letaka u svakom dijelu BiH gdje još nismo bili. Spremni smo na duga i iscrpljuća hodañja i putovanja koje podjela traktata nosi sa sobom, jer želimo još mnogim domovima posvjedočiti o Isusu Kristu. Želimo biti pomoć i podrška našim lokalnim crkvama i zajednicama u naviještanju Radosne vijesti. Velika bi nam radost bila vidjeti sve naše lokalne crkve i zajednice uključene u ovo Božije djelo. Smatramo da bismo kao evanđeoski vjernici trebali biti vođeni Svetim Duhom da prionemo na mnogo ozbiljniji duhovni rad. Naši napori da za Krista zadobijemo što veći broj ljudi trebalo bi se očitju u našem duhovnom životu. Upravo zbog toga naše udruženje poziva sve zainteresovane vjernike da nam se pridruže. Spremni smo doći posjetiti vašu lokalnu crkvu/zajednicu i lično vas ohrabriti da se uključite u naš rad. Želimo sa vama sarađivati u širenju Radosne vijesti kako bi stigla u svaki dom u vašem mjestu. Znajte da imate našu punu podršku i slobodu da kao crkva i pojedinci podjelu traktata organizujete i sami u danima koji su prikladni za vas.

Pridružite nam se u ovom blagoslovljenom radu širenja Radosne vijesti. Očekujemo vaše javljanje!

Udruženje „RADOSNA VIJEST“

NADA U ŽALOSTI

DPM
SRBIJA
www.derekprince.rs

PRONAĆI UTEHU
I MIR U TEŠKIM
VREMENIMA

DA LI SE SUOČAVATE SA
GUBITKOM VOLJENE
OSOBE?

PLAŠE LI VAS RAZMIŠLJANJA
O SOPSTVENOJ SMRTI?

Smrt i umiranje su teške teme sa kojima moramo da se suočimo – čak i ako živimo u nadi Isusa Hrista.

U ovoj osetljivoj, a opet pronicljivoj knjizi, Derek Prins objašnjava prirodu života i smrti na osnovu učenja Svetog pisma – dajući nam dobar razlog za nadu u žalosti.

Na osnovu ličnog iskustva u kome je dva puta ostao udovac, Derek takođe nudi saosećanje i pomoć da se suočimo sa smrću (gubitkom) voljene osobe. Na kraju našeg životnog puta, možemo da gledamo unapred, na slavu budućeg života. Ova snažna poruka može da vas nadahne da iskusite Hristovu pobedu nad smrću!

**Podržati udruženje i misiju Derek Prince Srbije
možete kupovinom knjige iz našeg izdavaštva
ili donacijom na račun:
325 -9500700044980-85**

info@derekprince.rs
miki.cobrda79@gmail.com

+381 64 405 47 44

www.derekprince.rs

FB: Derek Prince misija - Srbija